

Vestitorul numelui lui Iehova

„Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21:11

Anul VI. — Decembrie, 1937 — No. 12.

Conținutul:

Ingrijirile lui Iehova (partea IV renare) 199

Cântec despre desfrântă (partea I-a) 206

II-a 215

III-a 223

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 35 (fost 33) București 2

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© WTB & LSI

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revista aceasta este o traducere care apare
în mai multe limbi

Pentru România răspunzător :

VASILE STOICA, București 2, Str. Crișana 35

Permis pentru această revistă :

Ord. Ministerului Regal al Afacerilor Străine No. 603 din
7 Februarie 1933.

Pentru expediere :

Ord. P. T. T. No. 24250 din 10 Februarie 1933 No. 4 pag. 12

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va
fi pacea fiilor tăi“. = *Isaia 54:13* (Versiune engleză)

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este
din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al
pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că
Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al
său în formarea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul
Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe
pământ și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a
creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus
că omul a călcat cu voia legea lui Dumnezeu și astfel a că-
zut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam,
toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la
viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscum-
părătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura pre-
țul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură
divină din morți, s-a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat
mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit
cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion
și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele că-
ruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii
unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și mem-
brii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că
au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația
lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt ex-
primare în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împără-
ției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s-a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care
l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer
și fundează acum împărăția lui Dumnezeu.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita
popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împă-
răția lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească.

Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea or-
ganizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că
toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi
restatorniciși și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa.

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta ome-
nilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa
cum sunt relatate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice
cari sunt folositoare oamenilor cu credință în Dumnezeu. Ea
pregătește pentru cititorii săi un studiu sistematic al Bibliei
și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii.
Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea
publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile
sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate parti-
dele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea
este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în ser-
viciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un
punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat
să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfîn-
tei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și co-
loanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă :

România : . . . . . Str. Crișana 33, București 2.
Cehoslovacia : . . . . . Tylova ul. 16, Praha-Smichov
Jugoslavia : . . . . . Dalmatinska ul. 59, Belgrad
Franța : . . . . . 129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia : . . . . . 66, rue de d'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite : . . . . . 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada : . . . . . 38-40 Irwin Ave., Toronto, Ont.
Australia : . . . . . 7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la
Societate.

Prețul abonamentului anual :

România : . . . . . Lei 120,-
Pentru străinătate : . . . . . Lei 150,-
Cehoslovacia : . . . . . Coroane 24,-
Franța : . . . . . Franci francezi 20,-
Belgia : . . . . . Franci belgieni 24,50
Statele-Unite : . . . . . Dol. 1,-

BANII SE VOR TRIMITE LA CONTUL CEC No. 2301.

„JUSTIFICATOR“

Periodul de mărturie comun cu care se sfârșește anul 1937,
cele nouă zile din 4 până în 12 Decembrie inclusiv, este numit
„Justificator“. Toți care doresc să conlucreze spre justificarea
numelui lui Iehova îndată ce vor primi acest aviz vor trece la
fapte și vor începe imediat să facă toate pregătirile necesare
pentru o participare energetică la această mărturie. Biroul vă ști
să aprecieze lucrul, dacă voi după terminarea mărturiei veți
trimite un raport prompt.

INGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA IV-a (continuare)

„Ca să vă scap viața m'a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (Geneza 45:5).

Invitare

9. Vestea „că au venit frații lui Iosif” s'a răspândit repede în țara Egiptului; această veste bună a ajuns la Faraon și el s'a bucurat de ea. Faraon apare acum pe scenă și în această parte deosebită a dramei prezintă pe Iehova Dumnezeu: „Faraon a zis lui Iosif: Spune fraților tăi: Iată ce să faceți: Încărcați-vă jobitoacele, și plecați în țara Canaanului; luați pe tatăl vostru și familiile voastre, și veniți la mine. Eu vă voi da ce este mai bun în țara Egiptului, și veți mânca grăsimile țării. Ai poruncă să le spui: Așa să faceți! Luați-vă din țara Egiptului care pentru prunci voștri și pentru nevestele voastre; aduceți pe tatăl vostru, și veniți. Să nu vă pară rău de cecece veți lăsa; căci tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi” (Geneza 45:17—20).

10. În acelaș mod a găsit Iehova Dumnezeu plăcere în lucrarea lui Christos Isus, a mai marelui Iosif, care a descoperit rămășiței în templu identitatea sa și relațiunea ei adevărată cu el și cu „alte oi”, și Domnul confirmă invitarea plină de iubire adresată oamenilor de bunăvoință zicându-le: „Veniți și beți ana vieții fără plată!” (Apocalips 22:17). Iarăși se poate observa că această profecie a început să se împlinească înainte de a fi fost făcută să fie înțeleasă de rămășiță. În revista engleză „The Watch Tower” din 15 Martie 1929 a apărut un articol cu titlul „Invitare plină de har” care a arătat că „râul apei vieții” a curs în acel timp și că acest adevăr trebuie adus la cunoștință acelor care caută viața (dar în acel timp când a apărut acel articol „mulțimea mare de oameni” n'a fost recunoscută ca clasă pământească, ci cugetul a fost în acel timp că aceasta ar fi o clasă spirituală subordonată de care trebuie să ne ocupăm. După aceea a urmat publicarea cărților „Lumină”, însă identitatea mulțimii mari de oameni nu era descoperită încă. Se arată că Domnul întrebunțează adeseori pe poporul devotat lui la împlinirea de profecții și după aceea îl încunțește că a fost întrebunțat în felul acesta.

11. Unii critici găsesc adeseori cusururi în explicațiile din „revista” și zic că „revista” își schimbă părerile și se contrazice. Răspunsul dat la aceasta este că profecția și împlinirea ei este făcută cunoscut popoului lui Dumnezeu treptat, și de aceea „revista” nu poate publica numai cecece se înțelege și este descoperit. Dacă am urma tradițiunile oamenilor atunci am insista ca să se țină cu tărie la aceea ce s'a publicat mai demult. Poporul lui Dumnezeu nu urmează

tradițiunile oamenilor, ci se lasă condus de Cuvântul lui Dumnezeu, și în măsura cum îi place Domnului să facă cunoscut aceste adevăruri și să descopere profeciile sale la timpul său și în felul său este privilegiul rămășiței credincioase a lui Dumnezeu să le publice îndată ce sunt cunoscute. Adevărurile făcute cunoscut și publicate nu aparțin vreunui om și niciunui grup de oameni. Adevărul aparține Domnului și el face progres și luminează tot mai clar până la ziua perfectă. Aceasta trebuie să fie cea mai puternică dovadă că poporul lui Dumnezeu este condus de el, și că Domnul îl nutrește prin faptul că-i pune pe masă tot mereu astfel de hrană spirituală pe care o găsește bună pentru ei și care este spre preamărirea lui.

12. Iosif, reprezentând pe Christos Isus, a zis lui Beniamin și celor zece frați vitregi ai lui să transmită invitarea grațioasă la alți membri ai familiei întru rudenii; toți aceștia au fost invitați să vină în Egipt. Christos Isus, mai marele ca Iosif, este cel ce face cunoscut și strânge pe mulțimea mare de oameni în turma Domnului, și de aceea zice Isus: „Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor” (Ioan 10:16).

13. Clasa Beniamin, rămășița, ia parte la această lucrare prin faptul că transmite la „alte oi” mesajul privitor la invitarea plină de har; și când aceștia din urmă aud mesajul va fi privilegiul și datoria „altor oi” să zică ca și Iosif: „Fogoară-te... și nu zăbovi”. Aceasta este o nouă dovadă că „alte oi” care formează mulțimea mare de oameni trebuie să iele parte la lucrarea să pună mărturie cu privire la împărăție înaintea altora din lume pentruca aceștia din urmă să se poată refugia în locul de siguranță unde găsesc hrană la mai marele Iosif (Apocalips 7:16).

Sfat solemn

14. Încărcați cu lucruri bune materiale pe care v'le-a dăruit Iosif și însărcinați cu invitarea lui către rudeniile lor să se pogoare în Egipt, frații guvernatorului au fost acum gata de plecare. „Apoi a dat drumul fraților săi, cari au plecat; și le-a zis: Să nu vă certati pe drum” (Geneza 45:24). Tot așa Domnul Isus Christos, mai marele ca Iosif, a încărcat pe cel care iubesc cu mari binecuvântări, și el îi trimite la alții cu invitarea sa plină de har să caute calea spre viață. Precum a sfătuit Iosif pe frații lui: „Să nu vă certati pe drum”, tot așa sfătuiește solemn și acum mai marile

ca Iosif pe membrii rămășiței și pe „frații lor vitregi” care aparțin la „alte oi” sau la mulțimea mare de oameni să fie cu luare-aminte la aceea ca să fie în pace între glăvă având în vedere interesele împărăției și să se iubească unii pe alții și pe mai departe. Acest sfat este repetat de Psalmist în cuvintele următoare: „Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, caut fericirea ta” (Psalm 122:8, 9). Toți care și-au predat inimile lui Dumnezeu trebuie să aibă acum mereu în vedere că este vorba de organizațiunea lui Iehova sub Christos Isus, și că fiecare care iubeste pe Dumnezeu și pe organizațiunea lui trebuie să se străduiască și se va strădui să facă partea lui sau partea lor de serviciu, să meargă înainte în pace și să lucreze împreună în cele mai bune interese ale împărăției. Fie, că toate persoanele care mărturisesc că iubesc și servesc pe Dumnezeu și pe Christos Isus să poarte grije de aceea ca să urmeze acest sfat al Domnului ca să trăiască laolaltă în pace și să prezinte un front solid împotriva dușmanului comun. Nu există nici-o scuză pentru ceartă de ceva fel într'un grup sau adunare a poporului Domnului. Toți care vor primi aprobarea deplină a Domnului trebuie să arate și vor arăta iubirea lor pentru Dumnezeu și de asemenea iubirea lor pentru toți aceia care iubesc pe Iehova și-l servesc pe el și pe împărăția lui. Să se știe un lucru: dacă într'un grup strâns spre a servi pe Dumnezeu se naște o sfadă, atunci cineva nu are dreptate și cineva trebuie să facă fiecare este aceasta: să cerceteze cu băgare de seamă inima și mintea sa, să îndepărteze egoismul, și toți să se îngrijească ca energia și străduințele lor să fie puse în slujba intereselor împărăției.

15. Iosif a trimis un mesaj tatălui său să se pogoare în Egipt și i-a trimis „ce era mai bun” pentru întrebuințarea lui personală. Prin aceasta se ilustrează cum Christos Isus recunoaște înainte de toate lucrurile pe Tatăl său și-l respectă, și cum aduce lui Iehova cea mai mare onoare și toată lauda, și că el face totul spre justificarea Dumnezeului celui viu care numai el singur are numele Iehova și care este Dătătorul de viață al tuturor acelor care vor trăi vecinic. „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Christos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3:14, 15).

16. Toți care iubesc pe Dumnezeu vor lucra așa cum declară apostolul aici: ei vor da toată slava lui Iehova Dumnezeu ca Dătătorul fiecărui dar bun și desăvârșit. Christos Isus dă Tatălui său în tot timpul onoare și mărire, și cei ce aparțin casei sale vor da de asemenea onoare și laudă Celui Prea Înalt. Când se face aceasta nu mai este ocazie de a te înălța și lauda pe tine sau alte creaturi omenești. Dacă avem starea de inimă potrivită atunci putem înțelege bine pentru ce a zis Isus că oamenii care au mare vază printre oameni sunt o urciune înaintea lui Iehova. Nici-o creatură un are ceva din meritul ei propriu, ci tot ce are cineva sau speră că va avea vreodată este din mila lui Dumnezeu.

17. În revista engleză „The Watch Tower” din 15 Decembrie 1928 Domnul a atras atențiunea poporului său asupra unor lucruri care au deșteptat în cei cre-

dincioși speranța că vor vedea și vor întâlni pe pământ pe profetii credincioși din vechime care au prezis venirea Regelui. De atunci incoace poporul lui Dumnezeu a vestit lumii plin de bucurie că după învățăturile clare ale Sfintei Scripturi Iehova va aduce pe pământ pe acei profetii credincioși din vechime și-i va întrebuița spre lauda împărăției. Presa publică a organizațiunii lui Satan și-a bătut joc de această declarațiune a adevărului, dar în același timp ea a fost încunștințată despre acest fapt mare, și fără îndoială cred mulți oameni că peste puțin timp profetii credincioși vor fi iarăși pe pământ și vor ocupa pozițiunea de reprezentanți vizibili ai lui Dumnezeu și ai Regelui său în lume. Oamenii cinști știu foarte bine că stăpânitorii din timpul prezent nu numai că sunt imperfecti, ci afară de aceasta sunt răi, și de aceea așteaptă nerăbdători venirea bărbaților care vor governa sub conducerea Domnului în dreptate. X

18. Faptul că Iosif a ordonat să aducă pe tatăl lui indică după cât se pare în al doilea rând pregătirile prezente pentru aducerea și anunțarea celui „nor de martori” din timpul de demult care au fost înaintea Domnului și au pus mărturie pentru numele lui Iehova; între acei martiri sau „martori” se află și Izrael sau Iacob însuși (Evrei 12:1). Iacob nu s'a așteptat la aceea să vadă din nou pe fiul său Iosif deoarece a crezut mult timp că a fost sfâșiat de animalele sălbatice. Acei martori din vechime care sunt menționați de apostol în mod deosebit în capitolul al unsprezecelea al epistolei către Evrei nu s'au așteptat la aceea să vadă pe membrii-picioare ai lui Christos, ai mai marelui ca Iosif, în timp ce sunt încă în trup, însă dovezile existente arată cu tărie că vor vedea pe pământ cel puțin pe unii din ei (Domnul face pregătiri în îndurarea sa, și noi putem aștepta plini de încredere că acești oameni credincioși din vechime vor fi iarăși pe pământ înainte de sfârșitul Armagedonului, și anume în timp ce încă mulți din membrii rămășiței sunt încă pe pământ, și că se vor uni laolaltă în lauda și serviciul lui Iehova Dumnezeu) Există cel puțin o casă pe pământ a cărei drept de proprietate este păstrat spre întrebuințarea și folosul acelor bărbați credincioși. Fie că vor locui această casă sau nu, în tot cazul ea a servit ca mijloc de a anunța împărăția pe întreg pământul și de a atrage atențiunea poporului asupra faptului că acei bărbați credincioși vor fi iarăși pe pământ, și că Domnul îi va întrebuința ca guvernatori sau stăpânitori pământești. Nu va fi greu de a recunoaște pe acești bărbați fiindcă ei vor fi dreți și vor practica dreptatea în toate privințele, și va fi o bucurie de a veni în atingere cu ei și de a servi împreună cu ei. Presa publică a căutat să facă de răș și să bătjocorească casa Beth-Sarim, dar cine iubeste pe Domnul se bucură că aceasta a fost întrebuințată ca mijloc să atragă atențiunea publicului asupra oamenilor credincioși pe care Domnul îi va face să reapară.

Străini în Egipt

19. Drama se continuă în Egipt fiindcă scena a fost mutată cu totul în acea țară. Iacob și întreaga casă lui au călătorit în Egipt și aceasta a primit aprobarea lui Iehova (Geneza 46:1-7). Aceasta nu însemnăză nicidecum că ei ar fi încetat să aștepte „cetatea” a

cărui meșter și ziditor este Dumnezeu" (Evr. 11:10, 16). Iacob și membrii familiei sale au fost străini într-o altă parte a lumii prin faptul că au fost mutați dintr-o țară hamită, și anume Canaan (fiul lui Ham) într-o altă țară hamită, Egipt sau Mitzraim (fiul lui Ham) (Geneza 10:6). În amândouă locurile n-au locuit decât în mod trecător. Iehova Dumnezeu a scos afară din țara Egiptului pe toți urmașii lui Izrael, așa cum a făgăduit: și cu privire la aceasta este scris: „Sederea trecătoare a copiilor lui Izrael care au locuit în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani" (Exodul 12:40; versiune engleză). „Și Domnul a zis lui Avram: Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani" (Geneza 15:13).

20. Acei 430 de ani de locuire trecătoare au cuprins: cei 215 ani de locuire trecătoare în Canaan înainte de mutarea în Egipt. Această scriptură nu zice că Izraeliții ar fi locuit timp de 430 de ani în Egipt, ci că aceia care „au locuit în Egipt" au fost străini în decursul întregului timp. Intreaga drama arată că oamenii pe care-i aproabă și-i binecuvintează Dumnezeu sunt numai străinii în lume sub domnia lui Satan. Prin aceea că membrii mulțimii mari de oameni răpăseseră organizatiunea lui Satan și caută adăpost și hrană la mai marele ca Iosif, mărturisesc în mod public că și ei înțocmai ca Iosif și Benjamin nu sunt decât străini în lume. Ei toți sunt în mijlocul organizațiunii lui Satan și totuși sunt străini față de ea: ei fac mai departe lucrul împărțit lor atât timp cât sunt pe nămant.

21. Iacob a venit cu întreaga familie lui în Egipt ca să se întâlnească acolo cu Iosif. Persoanele „cari ieșiseră din el [Iacob]" erau în număr de șaptezeci (Geneza 46:8—27). Cele patru femei ale lui Iacob n'au fost cuprinse în acest număr fiindcă au fost moarte: de asemenea n'au fost cuprinși în acest număr doi nepoți de ai lui, fii ai lui Iuda, fiindcă și ei au fost morți: numărul șaptezeci n'a cuprins nici pe femeile celorlalți fii ai lui Iacob, evident, fiindcă nu „ieșiseră din el". Înă în acest număr au fost cuprinși amândoi copiii lui Iosif; de aceea stă scris: „Toate sufletele din familia lui Iacob, cari au venit în Egipt, erau în număr de șaptezeci". Șaptezeci este multiplul lui șapte și zece, și ca număr, care simbolizează în mod îndoiit stare completă, reprezintă pe toate creaturile care stau de partea lui Iehova în timpul pieirii acestei lumi: adică numărul șapte ilustrează pe rămășița sau pe clasa spirituală, și numărul zece ilustrează pe mulțimea mare de oameni. Toți primesc viață dela marele Tată, Iehova, și această viață li se dă prin Christos Ișus.

22. După cum s'au înțeles Iosif s'a întâlnit cu Iacob și cu familia lui în ținutul Gosen și s'a făcut cunoscut lui Iacob și întregii lui familii, afară de frații pe care i-a văzut și i-a recunoscut înainte de aceea în Egipt (Geneza 46:28—31). Această parte a dramei profetice este un alt tablou despre oamenii de bine, care nu numai că au fost preumbriți de Ionadab — ceea ce a fost descoperit în anul 1932 — ci afară de aceasta sunt oamenii care formează mulțimea mare de oameni și care au fost făcuți cunoscut pentru prima oară în anul 1935 (Apocalips 7:9, 10). Această facere de cunoscut mai mare a fost descoperită de Domnul poporu-

lui său la congresul din Washington în 31 Mai 1935, și ea a apărut în revista engleză „The Watch Tower" pe August 1935 (iar în românește în revista „Vestitorul numelui lui Iehova" pe Octombrie și pe Noiembrie 1935). Cei ce-au avut privilegiul să iei parte la congresul din Washington își vor aduce aminte de marea bucurie care a fost arătată de mulțimea adunată acolo când s'a explicat lucrul și când au văzut că un număr din mulțimea mare de oameni s'a aflat deja între ei. Cei ce-au luat parte la congres au fost invitați să se facă cunoscut și un mare număr de oameni s'au sculat cu această ocazie și s'au declarat în felul acesta că aparțin la „mulțimea mare de oameni". Domnul i-a strâns la acel congres și le-a îmbucurat inimile; și astfel rămășița și „alte oi" s'au bucurat împreună. Cei ce aparțin „altor oi" și care au fost prezenți acolo au arătat mare râvnă pentru Domnul, și ei continuă să arate zelul arzător care-i îndeamnă să meargă între popor și să-i transmită mesajul împărăției ce arată oamenilor care voiesc să audă ce îngrijire a făcut Dumnezeu spre a le dărui viață vecinică.

23. Iosif s'a întâlnit cu familia lui Iacob în ținutul Gosen care a fost la marginea de răsărit a Egiptului și mai aproape de țara făgăduită Palestina, și acolo le-a permis să locuiască în timpul cât au stat în Egipt (Geneza 46:31—34). Această căzduire a rudeniilor sale și despărtirea lor de ceilalți oameni din Egipt arată limpede că Iosif și rudeniile sale nu s'au socotit ca o parte a Egiptului și ei toți au trăit acolo numai ca caspeti. Acelaș lucru îl spune Christos Ișus, mai marele ca Iosif, despre membrii familiei sale că ei nu sunt din lumea aceasta, „dupăcum Eu nu sunt din lume" (Ioan 17:14).

24. Rămășița de ne nămant în așa fel și-a aranjat afacerile și se poartă așa încât se poate vedea că ea nu este din lumea aceasta. Acelaș lucru se poate spune și despre mulțimea mare de oameni care lot așa și-a aranjat afacerile și împrejurările cămăntesti, și care prin modul ei de purtare declară că este despărțită și deosebită de această lume peste care Satan exercitează acum putere și stăpânire. Rămășița și mulțimea mare de oameni și-au îndreptat ochii și inimile asupra împărăției lui Dumnezeu și din acest motiv sunt ei străini în mijlocul unui neam nelegiuit și stricat. Ei sunt un popor nomad, adică ei n'au o locuință statornică în această lume, ci asteaptă întemeierea deplină a împărăției. Izraeliții au fost nomazi, fără locuință statornică, și și-au păscut turmele și vitele măruntă totdeauna în locul unde s'au oprit pentru câțva timp.

25. Iosif a sfătuit pe Izraeliți ce să răspundă dacă vor fi întrebați ce ocupațiune au: „Voi să răspundeți: Robii tăi au crescut vite, din ținerea noastră până acum, atât noi cât și părinții noștri. În felul acesta, veți locui în ținutul Gosen, căci toți năstori sunt o urâciune pentru Egipteni" (Geneza 46:34). Și Egiptenii au ținut turme atât oi cât și vite mari (Geneza 47:5, 6; Exodul 9:3, 6, 19, 25); însă Egiptenii au avut o locuință statornică în Egipt, au format o parte a națiunii și au luat parte la afacerile ei, și din acest motiv n'au avut respect pentru cetele de păștori, care mergeau dintr'un loc într'altul. Nu faptul în sine că au crescut oi a fost o „urâciune", ci faptul că Izraeliții au mers cu oile lor din loc în loc după felul țig-

nilor i-a făcut o urâciune în ochii Egiptenilor. Aceasta arată că cei ce stau de partea lui Iehova și a organizației împărăției sale sunt o urâciune în ochii Egiptului comercial și religios din ziua de astăzi fiindcă nu au o locuință sau o parte statornică la această lume și refuză să ieie parte la afacerile politice ale lumii. Deși sunt în lume nu au parte în ea, deoarece ei sunt străini și oaspeți care se află pe cale spre împărăția lui Dumnezeu și așteaptă cu mare nerăbdare activitatea ei deplină pe pământ când se va face voia lui Dumnezeu ca în cer.

26. Iosif a luat cu sine cinci bărbați dintre Izraeliți și i-a prezentat lui Faraon: „Faraon a întrebat pe frații lui Iosif: Cu ce vă delectați? Ei au răspuns lui Faraon: Robii tăi sunt păstori, cum erau și părinții noștri. Și au mai zis lui Faraon: Noi am venit ca să locuim o vreme aici în țară, pentru că nu mai este pășune pentru oile robilor tăi, și este o mare foamete în țara Canaanului; îngăduie dar robilor tăi să locuiască în ținutul Gosen” (Geneza 47:3, 4).

27. Faraon a împărțit apoi Izraeliților ținutul Gosen și a poruncit lui Iosif să aleagă dintre Izraeliți „Oameni destoinici” și să-i pună „în fruntea turmelor” lui Faraon (Geneza 47:6). Aceasta arată cu tărie că cei aleși de Iehova pentru serviciul său trebuie să se străduiască să fie oameni pricepuți, destoinici și capabili, și cât se poate de productivi spre a face lucrul împărțit lor și datoria lor cu îngrijire și seriozitate, ca și cum ar lucra pentru Domnul însuși. Acesta este un adevăr care multora li s'a părut greu de priceput așa cum trebuie.

28. Când Iacob a fost adus și înfățișat înaintea lui Faraon, el a binecuvântat pe rege. În acest loc al dramei Faraon a reprezentat pe Iehova, pe marele Rege al vecinicii, pe posesorul și administratorul tuturor magazinelor de proviziuni cu hrană dătătoare și susținătoare de viață pentru oamenii care sufăr de foame în lumea de sub stăpânirea lui Satan și care caută locul de adăpost și de liniște. Iacob binecuvântând pe Faraon reprezintă pe toți oamenii care s'au așezat de partea lui Iehova Dumnezeu, care aduc numelui său onoare, binecuvântare și laudă. Fiecare care este pentru Dumnezeu și-și dovedește credincioșia binecuvîntează numele Celui Prea Înalt. „Binecuvântați, popoare, pe Dumnezeul nostru! Faceți să răsună lauda Lui! El ne-a păstrat sufletul cu viață, și n'a îngăduit să ni se clatine piciorul” (Psalm 66:8, 9). Binecuvîntează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui! Binecuvântați pe Domnul, toate ostirile Lui, robii Lui, cari faceți voia Lui! Binecuvântați pe Domnul, toate lucrările Lui, în toate locurile stăpânirii Lui! Binecuvîntează, suflete, pe Domnul!” (Psalm 103:2, 21, 22).

29. După porunca lui Faraon, Iosif a așezat pe familia lui Izrael în ținutul Gosen, „în cea mai bună parte a țării, în ținutul lui Ramses, cum poruncise Faraon. Iosif a hrănit cu pâine pe tatăl său, pe frații săi, și pe toată familia tatălui său, după numărul copiilor” (Geneza 47:11, 12). În acelaș mod a dat acum mai marele ca Iosif cea mai bună parte a hranei sale spirituale celor ce sunt de partea Domnului, și el nutrește atât pe rămășița cât și pe mulțimea mare de oameni cu pâinea vieții în timp ce locuiesc mai departe în Egiptul modern. Afară de aceia care stau de partea

lui Iehova Dumnezeu, nu are și nu se bucură nimeni de aceste „lucruri mai bune”. Mai marele ca Iosif trimite acum pe rămășița și pe camarazii ei să răspândească între oamenii care au urechi de auzit mesajul vieții care vine de la Domnul așa cum este cuprins în Biblie și este explicat în cartea „Bogăție” și în broșura „Hotărâre”, care mesaj este de ajutor mai cu seamă acelor care caută acum calea spre viață. Prin faptul că acești martori pun mesajul în formă tipărită în mâinile oamenilor și întrebuințează și aparate de vorbit spre a transmite cuvântări, arată membrilor mulțimii mari de oameni care nu sunt identificați încă calea pe care se pot apropia de Iehova și de Christos Isus, și care-i face cunoscuți cu marele Împărat al vecinicii, Christos Isus, mai marele ca Iosif, strânge pe mulțimea mare de oameni și o prezintă atotputernicului Împărat al vecinicii; așa se poate vedea cum stă mulțimea mare de oameni „înaintea scaunului de domnie” și dă laudă și onoare lui Iehova și lui Christos Isus, și refuză să atribue mântuire vreunui om sau vreunei lucrări omenești. Ei cântă plini de bucurie: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalips 7:10).

30. Aceștia se dovedesc ca „oameni destoinici”, capabili, credincioși și demni de încredere în serviciul Regelui, și astfel stând înaintea tronului îl „slujesc zi și noapte în Templul Lui”, adică ei servesc pe Dumnezeu și pe Christos Isus în mod credincios și statornic (Apocalips 7:15). Faptele bine cunoscute acum sprijinesc cu totul această concluziune și arată împlinirea profetiei. Membrii mulțimii mari de oameni care sunt activi și demni de încredere sunt totdeauna plini de râvnă pentru Domnul și pentru împărăția lui și se bucură că li se permite să ieie parte la justificarea numelui sfânt al lui Iehova.

— 31. Iarăși apare aici o părere secundară a tabloului profetic. Faptul că Iosif a introdus pe membrii familiei lui Iacob care reprezintă pe aceia ce sunt de partea Regelui vecinic pare a însemna că mai marele ca Iosif, Christos Isus, ca împuternicitul și reprezentantul lui Iehova va aduce din mormânt pe „părinții” credincioși din timpurile vechi, pe acel nor de martori credincioși care au trăit înainte de a veni Isus pe pământ și care au rămas plini de credință și credincioși până la moarte, și că aceștia se vor întâlni împreună cu rămășița care este încă în viață pe pământ și-i vor fi prezentați, mai departe că lor ca „voievozi pe întreg pământul” li se va da un serviciu deosebit, și că ei toți vor „binecuvânta” pe Iehova. Toate acestea se vor întâmpla înainte ca ultimii membri spirituali ai rămășiței să intre în partea invizibilă a împărăției (Psalm 45:16; Isaia 32:1).

Răspundere

32. Drama profetică accentuează identificarea mulțimii mari de oameni. Domnul este acela care-i aduce de partea dreaptă și face pe toți „alte oi” ale sale. Favorurile mari merg mână în mână cu răspunderea corespunzătoare. Este o mare favoare de a cunoaște pe Iehova Dumnezeu și pe Regele lui și de a găsi adăpost în organizația lui Dumnezeu. Pentru „alte oi” nu există astăzi niciun privilegiu care s'ar putea com-

păra cu acesta. Felul cum s'a purtat Iosif după aceea cu Egiptenii arată marea răspundere și cerințele care au fost impuse acuma acelor care aparțin la „alte oi“ din timpul prezent, adică aceia care vor forma mulțimea mare de oameni. Ei trebuie să fie consacrați cu totul și copleșiți de Domnul, să deie ascultare deplină poruncilor sale și să iei parte cu bucurie la serviciul său. Cei care aparțin la „alte oi“ ale Domnului trebuie să primească cu bucurie împreună cu rămășița mesajul vieții de care s'a îngrijit Dumnezeu și să-l ducă oamenilor în lumea bântuită de foamete, pentru că oamenii care sunt acuma în lume să cunoască, dar și dorească, calea spre viață și să se poată refugia în locul de adăpost. Mai sunt și alții pe care Domnul îi va strânge la mulțimea mare de oameni înainte de Armagedon.

Egipteni

33. Așa după cum odinioară foametea a bântuit greu în Egipt și în țările care s'a mărginit Egiptul, tot așa bântuie și astăzi o foamete mare spirituală în lume: „Nu mai era pâine în toată țara, căci foametea era foarte mare; țara Egiptului și țara Canaanului tânjeau, din pricina foametei“ (Geneza 47:13). Foametea bântuise deja doi ani în Egipt când Iacob și familia lui au ajuns în Egipt. Presupunând că unii Egipteni au dat atențiune interpretării pe care a dat-o Iosif visului lui Faraon, și statului său de a strânge grâu în hambare, și și-au înmagazinat o proviziune de hrană, totuși după trecere de doi ani fără îndoială că au terminat proviziunea de cereale, și după aceea Egiptenii au trebuit să se adreseze guvernului pentru mijloace de traiu. Ei au trebuit să facă aceasta neapărat dacă au voit să trăiască. În același mod cei care aparțin „altor oi“ și care sunt în lume trebuie să vină la organizațiunea vizibilă a lui Iehova care este reprezentată de rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ și să cunoască calea spre viață prin faptul că și procură și mănâncă hrana pe care a pregătit-o și a înmagazinat-o Domnul pentru ei. Ei trebuie să facă aceasta înainte de Armagedon.

34. Observați acum contrastul izbitor dintre măsurile luate de Iosif și măsurile luate de așa zisii politicieni de economie nouă (în America: „Democratic New Deal schemers“) din timpul prezent, adică reformele sau proiectele președintelui Americii sau ale economiștilor săi. Acești înțelepți lumesti moderni în loc să înmagazineze mijloace de traiu când au existat din belșug, au redus proviziunea de mijloace de traiu prin faptul că au interzis să semene și să secere o parte a ogoarelor, și prin faptul că au nimicuit o parte a viteilor: ei au făcut aceasta pentru că să se urce prețul mijloacelor de traiu. Că ceea ce au făcut ei a fost o greșeală, simte acum poporul american. Iosif n'a avut niciun interes să mărească tot mai mult prețul pentru hrană ci a dorit să se îngrijească de popor. Când foametea a crescut în țară el n'a urcat prețul pentru hrană și n'a permis nimănui să se îmbogățească pe svinașia poporului. Economiștii americani de acuma („new dealers“) în frunte cu „deficitul Franklin“, după cum l-a numit presa, nu iau măsuri spre a construi magazine și a înmagazina mijloace de traiu pentru poporul american ci toți iau parte la speculațiuni, joacă mereu un joc fals cu proviziunile de mijloace de

traiu și măresc mai departe prețurile lor pe spinarea poporului, așa încât mizeria lui crește. În timp ce se scrie acest comentariu (în Iulie 1936), comercianții de cereale ai țării, care n'au vărsat niciodată vreun picut de sudoare la producțiunea acestor cereale, opresc cerealele în speranța că seceta va urca prețurile tot mai mult și astfel ei în egoismul lor vor putea băga în buzunar și mai mari câștiguri. Deși s'au luat măsuri spre a importa cereale din străinătate spre a putea acoperi necesitățile de acuma ale poporului, și aceste transporturi sunt oprite spre a urca prețul, numai pentru că oamenii egoiști să poată băga în buzunar profituri mari. Fermierul (țăranul) american a fost îndemnat în cei trei ani din urmă să și nimiciească producțiunea, și acum când proviziunea de mijloace de traiu devine tot mai mică, economiștii noi („new dealers“) strigă: „Noi nu suntem răspunzători pentru secetă!“ Ei sunt răspunzători însă pentru aceea că mai înainte s'a nimicuit hrană de care acum este lipsă. Aceasta a înmulțit sarcinile fermierului american și în același timp și sarcinile tuturor oamenilor care sunt nevoiți să și câștige pâinea în sudoarea feței lor. Este de mirare cât de indiferente și nechibzuite sunt masele poporului întrucât nu voiesc să audă și nici să deie atențiune la ceea ce zice Cuvântul lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, își pun încrederea și pe mai departe în planuri făcute de oameni egoiști care nu le pot aduce ușurare niciodată. În această mizerie a poporului negustorii de religie (în cuvântări solemne înaintea oamenilor care voiesc să-i asculte și le zic că lipsa de mijloace de traiu, furtunile de nisip care le pustiesc ogoarele, arșița care nimiciește recoltele lor, afara de aceasta plăgile care joacă un anumit rol la astfel de pustiri, toate acestea sunt lucruri care au venit ca pedepse ale lui Dumnezeu peste oameni fiindcă au fost neglijenți în sprijinirea organizațiilor religioase. Că Iehova Dumnezeu poartă răspunderea pentru toată nenorocirea care s'a abătut asupra poporului, după cum i se atribue aceasta, este o minciună răutăcioasă și o ocărare a numelui său sfânt. Sfânta Scriptură spune limpede că Diavolul aduce necazurile de acuma peste popor, și el face aceasta tocmai în scopul de a ocări numele lui Dumnezeu și de a depărta pe oameni de la el (Apocalips 12:12). Aceasta este o nouă și puternică dovadă că preotimea, care în vorbirile ei îngâmfate tinde pe poporul învinovățeste pe Dumnezeu că el ar fi adus toată nenorocirea peste oameni reprezentată pe Diavolul, iar nu pe Dumnezeu. Mare este prin urmare privilegiul și răspunderea acelor care au primit adevărul să întindă altor suflete flămânde care doresc să găsească calea spre viață hrana spirituală dătătoare și susținătoare de viață. Numai adevărul singur va aduce oamenilor mângâiere și ajutor.

35. Egiptenii au avut multe vite, mulți bani și multe pământuri și s'au bucurat de libertate personală. Iosif n'a întrebuințat un sistem de milostenii pentru potolirea foamei care ar fi adus pe toți în sărăcie, ci a vândut Egiptenilor cerealele susținătoare de viață, și anume la început pentru banii lor, și Iosif a pus banii în tezaurul lui Faraon. El n'a permis zarafilor privați și lacomi să tragă profit din mizeria poporului. Când banii Egiptenilor s'au sfârșit, el le-a vândut cerealele pentru vitele și turmele lor, și după aceea a cumpărat toate ogoarele lor și le-a plătit cu cereale sau hrană.

după aceea poporul i-a zis : „Cumpără-ne împreună cu pământurile noastre în schimbul pâinii“, și Iosif a făcut așa (Geneza 47:14—20). Faraon, regele, a devenit în felul acesta proprietarul legitim al tuturor lucrurilor din Egipt și locuitorii au devenit „robi ai lui Faraon“ : și toate acestea s'au întâmplat după dorința poporului „ca să trăim și să nu murim“. Viata este darul lui Dumnezeu prin Isus Christos, și aceasta nu însemnează că cineva își poate cumpăra viata dela Dumnezeu. Aceasta însemnează că mulțimea mare de oameni pentru a putea supraviețui Armaghedonului și pentru a putea primi viață dela Dumnezeu prin Christos Isus trebuie să îndeplinească cu totul condițiunile lui Dumnezeu, să se consacreze complet și pe deplin lui Dumnezeu și serviciului său credincios, și să recunoască și să servească pe Regele său, Christos Isus. Nimic nu-i permis să-i oprească. Nimic din ceea ce pot da ei nu poate răsolăți darul vieții și toate binecuvântările legate de ea fiindcă tot ce au oamenii aparține Domnului. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el“ (Psalm 24:1). Ei trebuie să arate că voiesc să fie servi ai lui Dumnezeu și ai lui Christos Isus și să servească zi și noapte, adică totdeauna (Apocalips 7:15). Christos Isus, marele reprezentant oficial al Regelui vecinicii, a cumpărat întreg neamul omenesc, și viață nu se va da numai acelor care îndeplinesc condițiunile pe care le-a fixat Iehova : și acestora li se va dăruia viață ca dar plin de har prin Christos Isus.

36. Poporul a fost strâns în cetăți spre binele lui : „Cât despre popor, l-a mutat în cetăți, dela o margine a hotarelor Egiptului până la cealaltă“ (Geneza 47:21). În mod asemănător Christos Isus strânge acum pe „alte oi“ ale sale laolaltă sau în organizațiunea lui Iehova reprezentată printr'o cetate : și în aceste „cetăți“ răsesc adăpost dar nu în alt loc. Aceasta corespunde exact cetăților de scăpare pe care le-a pregătit Iehova în zilele lui Moise pentru popor (Deuter 19:1—6). Pământurile preoților n'au fost vândute : „Numai pământurile preoților nu le-a cumpărat, pentru că era o lege a lui Faraon, dată în folosul preoților cari trăiau din venitul pe care li-l dădea Faraon : de aceea ei nu și-au vândut pământurile“ (Geneza 47:22).

37. Aceasta n'a fost o faptă de nărtinire spre paguba poporului și în favoarea preoților, după cum voiesc să o prezinte unii. Preoții Egiptului au primit dela guvern sprijin material încă înainte de timpul foametei, și acest aranjament s'a păstrat și în decursul timpului de foamete. Din acest motiv preoții n'au fost siliți să-și vândă pământurile. Ei și-au primit hrana dela rege pe baza unui aranjament făcut mai înainte. Acei preoți sau prinți ai Egiptului au fost împreună cu Iosif servii regelui și par a reprezenta în dramă aici pe marele „serv ales“ al cărui cap este Christos Isus, împreună cu rămășița pământească, a cărei membri formează „picioarele sale“ (Isaia 52:7). Aceștia sunt astăzi împreună moștenitori cu Christos Isus și aparțin celor blânzi care vor moșteni pământul“ (Matei 5:5 ; Romani 8:16, 17). Ei se află prin urmare într'o situație care este deosebită de situația „altor oi“, a mulțimii mari de oameni, deși toți trebuie să primească și să primească viață dela Iehova Dumnezeu prin Christos Isus.

38. Iosif n'a luat măsuri să plătească oamenilor un

ajutor dela stat și să-i lase să fie inactivi (Geneza 47:23). Dimpotrivă oamenii au trebuit să fie harnici și să lucreze, și nu le-a fost permis să fie o sarcină pentru stat ca leneși. Li s'a poruncit să sămene în ogoare graul de sămânță ce li s'a dat și să nădăjduiască în Dumnezeu că le va da roada. Totdeauna a fost așa și așa va rămânea totdeauna că oamenii trebuie să lucreze (2 Tesaloniceni 3:10). Cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănânce. Trândavul este o urâciune în ochii lui Dumnezeu și este privit ca un risipitor (Proverbe 19:15 ; 31:27 ; Ezechiel 16:49). Spre binele mulțimii mari de oameni și a vieții sale viitoare hotărăște Domnul că ea nu-i permis să fie neglijentă, ci trebuie să-l servească neîntreținut (Apocalips 7:15). „Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu (1 Corinteni 6:19, 20).

39. S'a făcut un aranjament generos pentru popor : „La vremea roadelor, veți da a cincea parte lui Faraon ; iar celelalte patru părți vă vor rămânea vouă : ca să sămănați ogoarele, și să vă hrăniți împreună cu copiii voștri și cu cei ce sunt în casele voastre“ (Geneza 47:24). Intrucât pământurile nu mai erau ale lor în acel timp aceasta a fost o îngrijire plină de bunătate ce s'a făcut pentru ei. După cum este arătat profetie în Zaharia 14:16—18 un lucru asemănător se cere dela mulțimea mare de oameni. Cerințele impuse mulțimii mari de oameni sunt drepte și raționale și „nu sunt grele“ (1 Ioan 5:3). Christos Isus îi pune pe toți după voința lui Dumnezeu pe aceeaș treaptă înaintea lui Iehova și cere dela toți să servească pe Dumnezeu în mod credincios, și anume nu peste puterile lor. Poporul Egiptului a fost mulțumitor pentru această îngrijire, întocmai după cum mulțimea mare de oameni recunoaște cu bucurie îngrijirea pe care a făcut-o Domnul pentru ea. „Ei au zis : Tu ne-ai scăpat viața ! Să căpătăm trecere înaintea domnului nostru, și vom fi robi ai lui Faraon“ (Geneza 47:25).

40. Prin aceste măsuri luate pentru popor Iosif și-a justificat numele cel nou pe care i l-a dat Faraon, și anume „Tafnat-Paencah“, ceea ce însemnează „salvatorul lumii“. Tot așa face mulțimea mare de oameni să-i fâlfâie ramurile de finic în templu și astfel recunoaște că mântuirea vine dela Dumnezeu și dela mai marele ca Iosif, și este o plăcere pentru ei să fie pentru vecie servi ai lui Dumnezeu și ai lui Christos. Numai prin aceea că cineva servește pe Iehova poate să găsească îndurare în ochii lui Christos Isus, în ochii mai marelui ca Iosif. Toate acestea trebuiesc făcute înainte de Armaghedon și oamenii care servesc în felul acesta cu bucurie pot găsi ocrotire în bătălia Armaghedonului.

41. Familia lui Iosif, inclusiv frații vitregi ai lui Iosif, nu a ajuns sub aranjamentul egiptean din motivul că n'au fost proprietari de pământ sau locuitori statornici, ci au fost oaspeți și au locuit acolo numai în mod trecător. Ei au reprezentat pe mulțimea mare de oameni dintr'un alt punct de vedere. Poporul lui Iehova, fie că aparține la rămășița sau la mulțimea mare de oameni, nu-i permis să se lege de lumea lui Satan care suferă de foamete ; deoarece ei sunt acioi numai „călători“ și se bucură de harul, de ocrotirea și de îngrijirile pline de iubire ale lui Dumnezeu pentru ei prin Christos Isus (Evrei 11:16). Rolul jucat mai cu seamă de Egipteni arată ce se cere dela toți aceia

care devin membri ai mulțimii mari de oameni, și arată situația lor înainte de Armaghedon. Mulțimea mare de oameni nu găsește odihnă în organizațiunea lui Satan care domnește peste pământ, și ea nu poate să fie mulțumită cu stăpânirea nelegiuită de acum. Ea trebuie să lucreze pentru împărăția lui Dumnezeu, și anume cu sârguință, și prin faptul că face aceasta își „strânge comori în cer”; ea nu-i permis să creadă că comorile în ce privește lucruri pământești pe care și le strânge acum, îi vor rămânea în Armaghedon. Probabil că dușmanul o va goli de toate bunurile pământești cu puțin timp înainte de Armaghedon. Sigur este că nimic nu va supraviețui Armaghedonului afară de privilegiile serviciului pentru Iehova, și aceste privilegii ale serviciului împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu sunt „comori în cer”. Când Armaghedonul va fi trecut — nu mai curând — va veni rândul mulțimii mari de oameni să primească viață din belșug. Dacă Iacob va fi adus din mormânt înainte de Armaghedon, el va fi de aceeaș părere ca și atunci când a rugat pe Iosif să nu-l îngroape în Egipt, ci în țara făgăduită de Dumnezeu, și anume în organizațiunea lui Iehova (Geneza 47:29—31). Iosif va cugeta în acelaș chip ca și în vechime când a cerut ca la timpul rânduit al lui Dumnezeu să-i fie luate oasele din Egipt (Geneza 50:24—26). Deși acei bărbați vor trăi vecinic pe pământ, totuși nu vor avea parte la organizațiunea lui Satan. Tot așa așteaptă toți membrii mulțimii mari de oameni nerăbdător guvernul lui Iehova sub stăpânitorul drept Christos Isus.

Binecuvântări nesfârșite

42. Foametea trecuse, și acum Iacob a fost inspirat de Dumnezeu să rostească binecuvântări peste căpeteniile celor douăsprezece seminții (Geneza 43:1—22; 49:1—28). Marea dramă profetică s'a sfârșit și Iacob a murit. După moartea lui, cei ce-au fost vinovați față de Iosif, adică frații lui vitregi au venit la el, s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui, l-au rugat de iertare și au zis: „Suntem robii tăi, Iosif le-a zis: Fiți fără teamă; căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v'ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr. Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri. Și i-a mângâiat, și le-a îmbărbătat inimile” (Geneza 50:18—21). Această scenă cu care se sfârșește marea dramă profetică pare a însemna că după sfârșitul marei foamete din lume și după sfârșitul devastării puternice din timpul Armaghedonului, Iehova, marele Împărat al vecinicii și puternicul Patriarh va binecuvânta pe mulțimea mare de oameni mai departe și o va hrăni vecinic și o va umplea de bucurie, prin Christos Isus, mai marele ca Iosif. Milioane de oameni, care trăiesc acum, care vor supraviețui Armaghedonului și nu vor muri niciodată, vor începe atunci să primească binefacerile materiale ale împărăției lui Dumnezeu sub domnia lui Christos, și Iehova va aduce din mormânt prin Christos Isus pe celelalte seminții de creaturi omenesti care au murit în neștiință despre îngrijirea plină de har a lui Iehova pentru ei. Când vor fi aduși din cei morți, li se va oferi o ocazie deplină să pri-

mească binecuvântări nesfârșite prin mai marele Iosif, Christos Isus, pe ai cărui umeri se va odihni domnia dreaptă. Iosif a mai trăit mulți ani după foamete și aceasta arată că mulți din rămășiță, care formează picioarele mai marelui Iosif, vor supraviețui Armaghedonului și vor servi pe Iehova mai departe spre binele altora de pe pământ până când va sosi timpul rânduit al lui Dumnezeu să-i primească cu totul în țara făgăduită a vieții vecinice și a bucuriei fără margini.

43. Această mare dramă profetică care a fost pusă la punct și condusă de Iehova Dumnezeu și s'a desfășurat pe scenă înainte de aceasta cu multe sute de ani este un tablou minunat și admirabil despre îngrijirea plină de har a lui Iehova spre mântuirea creaturilor ascultătoare ale neamului omenesc care în probă își păzesc neprihănirea față de el; și toate acestea vor servi spre justificarea vecinică a numelui său sfânt. „Ferice de cei fără prihană în calea lor, cari umblă în totdeauna după Legea Domnului! Ferice de ceie păzesc poruncile Lui, cari-l caută din toată inima lor” (Psalm 119:1, 2).

44. Cei ce îndeplinesc cu bucurie regulile lui Iehova și i se predau în ascultare deplină față de el și față de marele său reprezentant, se vor bucura vecinic. Ei vor trăi și nu vor muri. Când cei nelegiuiți vor pieri pentru totdeauna, întreagă creațiunea va slăvi vecinic numele sfânt al lui Iehova. „Tot ce are suflare, să laude pe Domnul! Lăudați pe Domnul!” (Psalm 150:6). Intrucât Iehova descopere acum poporul în îngrijirea sa plină de îndurare și de iubire, fiecare care iubește dreptatea să se grăbească cu sârguință să se închine lui Dumnezeu în spirit și în adevăr, „să deie lui Iehova slava cuvenită Numelui Lui” și să se „închine înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte!” (Psalm 29:2).

Intrebări pentru studiu.

- Alin. 9, 10. În ce fel își arată „Fa...”, în împlinirea părții tabloului raportată în versetele 16—20, plăcerea și trimiterea la toți membrii 'familiei lui Iacob' invitarea să se folosească de îngrijirea făcută pentru ei în „Egipt”?
- Alin. 11. Explică pentru ce diferite scripturi profetice care sunt tratate acum în „revistă” sunt înțelese alicumva decât mai înainte, și cum în aceasta este dovada că Domnul conduce și hrănește pe poporul său.
- Alin. 12, 13. Ce s'a anunțat dinainte prin ordinul lui Iosif dat lui Benjamin și celor zece frați vitregi ai lui să transmită invitarea grațioasă și la ceilalți membrii ai familiei dintre rudenii?
- Alin. 14. Arată ce potrivit a fost atunci și este încă și astăzi sfatul lui Iosif dat fraților lui, care este raportat în versetul 24.
- Alin. 15, 16. Arată că considerația deosebită a lui Iosif pentru tatăl său a fost cu totul potrivită ca o parte a tabloului profetic.
- Alin. 17, 18. Ce pare a se fi arătat mai departe dinaintea, prin aceea că Iosif a dat ordin să aducă pe tatăl său și a făcut pregătiri pentru sosirea lui ca să poată lua parte la binecuvântările care au venit prin mâinile lui Iosif? Cum se va arăta faptul că acei bărbați credincioși din timpul vechiu sunt prezenți?

Alin. 19, 20. Explică în această legătură declarația scrisă în Exodul 12:40. Ce însemnare are faptul că cei ce n'au avut locuință statornică au cuprins pe „toți copiii lui Israel”?

Alin. 21. Explică și aplică raportul profetic: „Toate suferințele din familia lui Iacob, cari au venit în Egipt, erau în număr de șaptezeci”.

Alin. 22. Relatează acum în împlinirea acelei ocazii profetice Iosif s'a făcut cunoscut tatălui său Iacob și întregii sale familii, afară de aceea pe care i-a văzut și i-a cunoscut înainte de aceea în Egipt”.

Alin. 23, 24. Ce împlinire găsește întâlnirea lui Iosif cu familia lui Iacob în ținutul Gosen și îngrijirea făcută pentru ei?

Alin. 25—27. Ce scop a urmărit Iosif prin aceea că a sfătuit pe frații lui în felul cum este raportat în Geneza 46:34? Cum a servit răspunsul pe care l-au dat frații lui Iosif lui Faraon (47:5, 4) scopul lor?

Alin. 28—30. Arată ce potrivite au fost lucrurile următoare ca profetie: a) Iacob binecuvântând pe Faraon; b) îngrijirea care, după cum spun versetele 11 și 12, a fost făcută pentru „familia lui Israel”.

Alin. 31. Ce intențiune secundară a tabloului profetic iese aici la iveală?

Alin. 32. Ce privilegiu mare au acum „alte oi” și ce răspundere legată de el este asupra lor?

Alin. 33, 34. Descrie situația care a fost arătată dinainte prin împrejurările raportate în versetul 15. Compară metoda lui Iosif de a se îngriji de necesitățile poporului cu metoda economiștilor americani („New Deal”) din ziua de astăzi. Ce este motivul pentru indiferența și proclamația maselor poporului și pentru învinuirea că Iehova este răspunzător de stările actuale? Ce însemnează aceasta pentru cei ce-au primit adevărul?

Alin. 35. Ce măsuri a luat Iosif spre a aproviziona pe popor cu hrană în locul sistemului de miluiri pentru a nu muri de foame, întrebuințat în ziua de astăzi? Ce a fost rezultatul aceluia aranjament? Cum se împlineste această parte a tabloului?

Alin. 36, 37. Ce s'a prezis prin îngrijirea menționată în versetele 21 și 22?

Alin. 38—40. Arată a) că aranjamentul pe care l-a făcut Iosif pentru popor a fost în armonie cu înțelepciunea divină și este în contrast cu metodele întrebuințate de guvernele de astăzi; b) că cerințele rașionale pe care le-a impus Iosif poporului și urmările lor, după cum sunt raportate în versetul 25, au fost profetice.

Alin. 41. Ce însemnare profetică se poate vedea în faptul că familia lui Iacob n'a ajuns sub aranjamentul egiptean? Cui servește ca profecie rolul jucat de Egipteni?

Alin. 42. Ce s'a întâmplat cu Iacob și cu fiii lui când a trecut foamea? Ce s'a petrecut între Iosif și între frații lui vitregi? Ce s'a prezis după cât se pare prin aceasta?

Alin. 43. Ce a simbolizat prin urmare această mare dramă profetică?

Alin. 44. Cum și cu ce intențiune vor răsplăti acum cei ascultători bunătatea lui Iehova pe care a arătat-o prin faptul că a descoperit membrilor poporului său îngrijirea sa plină de har pentru ei?

(W. T. din 15 Martie 1957).

«CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ»

PARTEA I-a

La harfa și străbate cetatea, desfrânată dată uitării; cântă bine, cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine”. (Isaia 23:16).

IEHOVA prezice prin profetii săi Isaia și Ezechiel ridicarea unei organizații religioase care susține a reprezenta pe Dumnezeu pe pământ, în realitate însă face cauză comună cu Satan și lucrează în tot timpul pentru el spre a pângări numele lui Dumnezeu, al Celui Atotputernic. Organizațiunea lui Iehova a fost descoperită sub simbolul unei femei cinștite numită Sion, care naște pe copiii devotați și credincioși ai lui Dumnezeu (Isaia 54:1—13). Satan, cel rău, are o organizațiune care este simbolizată printr-o femeie rea care în Sfânta Scriptură este numită Babilon, desfrânată cea bătrână, care organizațiune naște pe toate acelea creaturi care sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu. Toate lucrurile pământești ale organizațiunii lui Satan poartă în mod potrivit numele femeii sale, Babilon, care este mama lor. Elementul principal al organizațiunii lui Satan este religiunea, și Satan se serveste de ea spre a strica creaturi pământești și a le face o parte a organizațiunii sale vizibile. În Sfânta Scriptură „religiunea organizată”

este indicată ca „desfrânată” din pricina felului cum este întrebuințată organizațiunea.

2. O „desfrânată” este definită în mod just ca o femeie care săvârșește adulter sau desfrânare fără deosebire. În evreiește cuvântul este întrebuințat și pentru lucruri spirituale, și anume mergerea după idoli, adică idolatrie și părăsirea închinării adevărate lui Iehova Dumnezeu și exercitarea de religiune sau adorarea diferitelor divinități diavolești.

3. Partea profesiei examinată aici în mod deosebit se referă la Tir. Înainte de a începe cercetarea amănunțită a profesiei capitolului douăzeci și trei din Isaia va fi bine de a examina alte câteva părți ale profesiei care aruncă lumină asupra subiectului ce va fi examinat. Unele persoane au protestat împotriva modului cum este tratată profesia în „revistă” și au reclamat că „revista” repetă aceleași lucruri. O astfel de critică este nimicită cu totul dacă spunem că Iehova repetă adeseori aceleași cuvinte sau face să fie spuse de mai multe ori, și fără îndoială aceasta se

face într'un scop anumit. În profesia lui Ezechiel îl întrebuințează de 64 de ori aceleași cuvinte: „Ei vor „ști că Eu sânt Domnul“. Nu trebuie uitat că „revista“ nu apare spre a satisface fantazia criticilor sau spre a plăcea oamenilor. Ea nu face nici-o încercare să placă creaturilor fiindcă aceasta ar fi scârbos în ochii lui Dumnezeu. „Revista“ se silește să fie un mijloc de ajutor spre a pune în stare pe cercetătorul adevărat în Cuvântul lui Dumnezeu să câștige o înțelegere mai bună a profesiei care se examinează în acel timp. Cu ocazia astorfel de explicări este de lipsă de a repeta din când în când ce s'a spus deja spre a accentua un punct. Cercetătorii în Cuvântul lui Dumnezeu care sunt devotați într'adevăr lui Dumnezeu și-l iubesc vor și să aprecieze aceasta. Criticii nu știu să aprecieze niciodată ceva.

4. Satan Diavolul este numit în profecie „împăratul Tirului“ (Ezechiel 28:12). Domniitorul vizibil al acelei cetăți a fost, după cum spune Sfânta Scriptură, „vodul Tirului“ (Ezechiel 28:2). Satan s'a ridicat împotriva lui Iehova și prin aceasta a părăsit credința adevărată în Iehova pentruca să poată face comerț cu neamul omenesc. În acest scop s'a servit de religione. El a început să rostească dogme mincinoase cu privire la Iehova, adică minciuni religioase; acestea formează marfa de comerț principală a tuturor religiunilor și se sprijinesc pe cuvântul și autoritatea Diavolului, dar nu pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Satan a introdus învățăturile sale mincinoase la Eva cu cuvintele: „Hotărît, că nu veți muri; dar Dumnezeu [după cum îl numești tu, Eva], știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“ (Geneza 3:4, 5).

5. Eva a dorit religione și Diavolul s'a îngrijit ca dorința ei să fie satisfăcută. Ea a dorit ca Adam și ea să fie mai puternici „ca dumnezeii“ și să nu fie mărginiți la cunoștința cuvântului lui Iehova. Ea a dorit să i se „deschidă“ ochii „cunoscând binele și răul“. Numai închinarea lui Dumnezeu prin ascultare față de el a fost prezentată ca exagerată și ca prea mare mărginire a libertății Evei și a lui Adam. Ca „dumnezeii“ însă nu vor mai fi mărginiți; ei neartârnați, și nu vor mai fi supuși „înalțelor stăpâniri“. Atunci vor putea face ceea ce li se va părea drept în ochii lor, chiar și un compromis între „bine și rău“. Aceasta a fost prima introducere a religiunii între oameni. Așa a creat și a întrebuințat Satan, „împăratul Tirului“, religione ca mijloc spre a dobândi domnia peste neamul omenesc și spre a face din ea o marfă de comerț. Din acest motiv a zis Dumnezeu Diavolului, „împăratului Tirului“: „Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de sălăcie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s'a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priverile împăraților“ (Ezechiel 28:16, 17). Exercițarea religiunii s'a început cu Adam și Eva. Prin aceasta ei și-au exprimat dorința egoistă de a poseda ceva ce Creatorul lor nu le-a dat. Cu introducerea religiunii Diavolul a avut de scop să treacă asupra sa devotamentul omu-

lui față de Dumnezeu, și aceasta dovedește definitiv că Diavolul este autorul și tatăl tuturor religiunilor.

6. Fiul lui Adam, Abel n'a fost religios deoarece el a ascultat pe Dumnezeu, pe Creator, în toate lucrurile și a primit aprobarea sa. La început copiii lui Adam n'au posedat spiritul comerțului. Dar Cain a început în curând să exerciteze religione prin faptul că a întrebuințat o formă exterioră de închinare, însă fără credință în Dumnezeu. El n'a avut iubire pentru Dumnezeu și nici pentru închinarea adevărată lui Dumnezeu. El a adus o jertfă lui Dumnezeu, dar Dumnezeu n'a privit spre ea. Cain n'a „făcut bine“ și de aceea i-a zis Iehova: „Dacă nu faci bine, păcatul pândeste la ușă“ (Geneza 4:3—7). După aceea a urmat crima oribilă a lui Cain: omor, și acesta a fost inspirat de religione. De atunci încoace religionea și omorul au mers mână în mână. N'a existat niciodată un război în care reprezentanții religiunii să nu fi încercat să binecuvânteze părțile combatante.

7. Politica și afacerile sau comerțul au fost dezvoltate repede prin religione, și anume în scop de câștig egoist. Cain a zidit o cetate, și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh, ceea ce însemnează „consacrată“ egoismului. După aceea nepotul lui Cain a devenit „făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fer“, care dilăcie a fost întrebuințată de atunci încoace pentru câștig comercial și pentru scopuri militare (Geneza 4:8—22). În urma obiceiurilor religioase, exercitate în dispreț față de Dumnezeu, neamul omenesc a degenerat grozav. Apoi a venit potopul și a nimicît pe toți cei ce-au exercitat religione. Noe și familia lui rămăseseră credincioși lui Iehova, Dumnezeu, și ei au fost singurii supraviețuitori ai aceluși potop mare. Noe a fost un „propovăduitor al dreptății“, însă niciodată n'a fost un reprezentant al religiunii (2 Petru 2:5).

8. Noe și fiii lui ascultând de porunca lui Dumnezeu au început să se înmulțească după potop și să umple pământul (Geneza 9:1). În curând după potop religionea a început să joace iarăși un rol important. Nimrod, strănepotul lui Noe, a devenit conducătorul, religios vizibil și a început să fie „un viteaz-vânător înaintea Domnului“. Aceasta a fost exercitare de religione, deoarece Nimrod, o creatură, a fost pus „înaintea“ Creatorului sau a fost privit ca superior lui Dumnezeu, și aceasta a fost o religione pentru toți admiratorii și sprijinitorii lui Nimrod. Scopul a fost să abată creaturi dela Iehova. Cu Nimrod s'a început după potop să se exerciteze religione. Curând a fost întrebuințată pe lângă religione și politică, și cu aceasta s'a început domnia politică a lui Nimrod, a conducătorului religiunii, „El a domnit [în mod politic] la început peste Babel“. După aceea s'a dezvoltat repede comerțul, ceea ce reiese din aceea că Nimrod și fiii lui au zidit cetăți și au strâns mult popor în ele; ceea ce a făcut necesar comerțul între ele (Geneza 10:8—12).

9. Zidirea cetății și a turnului Babel a fost cauzată de religione, și aceasta reiese clar din cuvintele ziditorului însuși: „Și au mai zis: Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului“ (Geneza 11:4). Babel, Babil și Babilon însemnează unul și același lucru (Geneza 10:10).

nota marginală a Bibliei engleze) și au reprezentat dela început religione, politică și comerț; deoarece secolul vădit a fost de a ademeni oameni să năvălească pe Dumnezeu, disprețuind astfel porunca sa. Numele Nimrod însemnează rebel sau răsvrățitor dominator. El a numit începutul împărăției sale politice „Babel”, ceea ce pentru el și aderenții lui a însemnat „poarta către Dumnezeu”, prin urmare o religione. Spre batjocura aspectului religios al acelei organizații Dumnezeu Cel Atotputernic a intervenit și a incurcat limba, de aceea însemnează cuvântul evreiesc pentru „Babel” „incurcătură”. Religionile au produs totdeauna incurcătură între oameni. Cuvântul „Babilon” însemnează același lucru ca „Babel”. *Zeitatea* la care s'a închinat acel popor a fost „Bel” sau „Baal”, aceasta însemnează Diavolul, cel lacom. (Vezi cartea „Profeție”, paginile 127, 128, și scripturile citate acolo). Aceasta este o dovadă mai mult că religionea formează părțile organizației lui Satan. Iehova Dumnezeu numește prin profetul său Ezechiel Babilonul o „cetate de negustori” și o „țară de negoț” sau comerț (Ezechiel 17:4, 12).

10. Faptul că Iehova numește pe Satan Diavolul „împăratul Tirului” și zice Diavolului: „Prin mărirea negoțului tău te-ai umplut de sălnicie” dovedește definitiv că Tirul simbolizează pe organizația Diavolului care se compune din religione (elementul principal sau mijlocul de legătură), politica și negoțul sau comerțul. Toate lucrurile acestea scrise în Cuvântul lui Dumnezeu au fost scrise în timpul de demult spre ajutorul și întărirea acelor care trăiesc acum pe pământ și iubesc și servesc pe Iehova Dumnezeu, așa cum a poruncit el; și din acest motiv un studiu temeinic al Sfintei Scripturi împreună cu evenimentele ce se pot observa și cunoscute ca adevărate va fi de mare folos acelor care caută în mod sârguitor cunoștință și înțelegere. „Revista este tipărită tocmai în scopul să fie de ajutor la un astfel de studiu adevărat și sârguincios.

11. Referindu-ne acum la definiția biblică de mai sus a cuvântului „desfrănată”: Care sistem religios corespunde în mod exact profetiilor scrise în Cuvântul lui Dumnezeu? La aceasta nu există numai un singur răspuns, și acesta este: Organizația bisericească romano-catolică. Ea este o organizație religioasă. Ea susține a fi mama așa zisei „religiuni creștine”. Toate celelalte organizații religioase care poartă numele de „religiune creștină” sunt odraslele organizației romano-catolice, și prin urmare toate sunt o parte a Babilonului. Nimeni nu va încerca să nege faptul că toate așa zisele „religiuni creștine” sunt înrudite cu biserica romano-catolică. Organizația romano-catolică este dominată de Ierarhie, și această organizație se ocupă cu politica și ia parte la afacerile politice ale tuturor națiunilor pământului. Afară de aceasta Biserica romano-catolică este o mare organizație comercială. Ea cuprinde prin urmare toate elementele organizației religioase care s'a început cu Nimrod, a cărei tată este Diavolul. Aceasta însă nu trebuie înțeles așa ca și cum toți oamenii care sunt stăpâniți de organizația romano-catolică sau care o sprijinesc ar fi servi voluntari ai Diavolului. Mulți din ei au fost induși în eroare și au fost înșelați amar. Milioanele de oameni care afară de pro-

șime se țin de Biserica catolică sunt numiți „poporul catolic”. Multe din aceste persoane sunt sincere, și după cât se pare este voința Domnului ca să li se ofere o ocazie să afle adevărul și să se așeze de partea lui Dumnezeu și a dreptății. Acești oameni creduli au fost înșelați, și acum pare a fi sosit timpul potrivit de a le da ocazie să cunoască adevărul, să se devoteze lui Iehova Dumnezeu și să primească binecuvântarea lui. Nimic din ceea ce se spune aici nu-i permis să se înțeleagă ca o expresie de rea voință față de ceva persoană luată în parte. Scopul acestei publicații este de a descoperi metodele înșelătoare ale Diavolului pentru a truca persoanele cinștite și serioase să poată scăpa din ghiarele lui și să găsească calea spre viață și fericire.

12. Se vede că profeta despre Tir se referă la sistemul de religie romano-catolic. Sidonul a fost o cetate învecinată și a reprezentat alte religii care merg și lucrează împreună cu organizația romano-catolică. Numele „creștinătate” se referă la toate acele țări sau națiuni în care se exercitează așa zisa „religiune creștină”. Toate sistemele religioase care sunt numite „religiune creștină” poartă pe drept numele mamei desfrănate; prin urmare termenii Babilon și Tir se referă la toate țările care sunt cunoscute ca „creștinătate”. Intrucât Sidonul a fost zidit înaintea Tirului, acea cetate reprezintă în chip potrivit alte religii care au fost exercitate înainte de începutul religiunii romano-catolice, și care lucrează mână în mână cu organizația romano-catolică. După această introducere se va trece acum la o cercetare amănunțită a profetiei cuprinse în Isaia 23, și cei ce iubesc într'adevăr pe Dumnezeu vor urma acest studiu cu interes adânc și, după cum este de sperat, de asemenea și cu mare folos. Dacă în diferite locuri apar repetări se va vedea că aceste repetări sunt de lipsă acolo unde un punct trebuie accentuat.

P o v a r ă

13. Profeta capitoului al douăzeci și treilea din Isaia se începe cu cuvintele: „Povară asupra Tirului” (versiune engleză). Aceasta însemnează ceva greu, ce a trebuit purtat de Tirul din vechime, și preumbrește o povară mai mare care trebuie purtată de Tirul timpului modern! Se va vedea că profeta se referă în mic la Tirul antic și în măsură cu mult mai mare la sistemul religios romano-catolic, și la acest sistem va avea loc împlinirea finală. În felul său ascunde Dumnezeu însemnarea unei profetii până când vine timpul să o descopere acelor care-l iubesc. De multe ori se arată că profeta este scrisă în ordine inversă, adică ceea ce se referă la împlinirea finală a profetiei apare în darea de seamă în primul rând, pe când ceea ce se aplică mai întâiu în darea de seamă divină apare în locul din urmă. În acest punct este potrivit să examinăm câteva fapte istorice din darea de seamă biblică despre Tir și despre cetățile aliate cu el.

14. Sidonul a fost o cetate-soră a vechiului Tir. Oamenii care au zidit cetăți imediat după potop le-au pus numele fiilor lor, după cum se arată: „Tată spîta neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet. După potop li s'au născut fiii... Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan... Cuș a născut și pe Nimrod. el este acela-care a început să fie puternic pe pământ..

Canaan a născut pe Sidon, întâiul lui născut, și pe Het... Hotarele Cananiților se întindeau dela Sidon, cum mergi spre Cherar, până la Gaza, și cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma și Teboim, până la Lesa' (Geneza 10:1—6, 8, 15—19).

15. Din Sfânta Scriptură reiese că Nimrod a fost un nechiu mare al Sidonienilor și al celor din Tir. Amândouă cetățile au exercitat religiunea răscândită de Diavolul. Stă scris: „Astartea, zeita Sidonienilor“ (1 Împărați 11:5); „dumnezeilor Sidonului“ (Judecătorit 10:6). *Religiunea Sidonienilor se trage de fapt din timpul zidirii Babilonului.*

16. Tirul a fost zidit de urmașii lui Canaan, ai celui blestemat (Geneza 9:25). Cuvântul evreiesc pentru „Tir“ este „Tor“ și înseamnă „stâncă“. Cetatea a fost zidită pe o insulă stâncoasă care stă ca un punct în mare nu departe de coasta Feniciei. Tirul a devenit un centru renumit de negoț sau de comerț maritim. Fără îndoială Diavolul a ales acel loc, o stâncă, ca temelie pentru a zidi cetatea Tirului, și anume spre batjocorirea și imitarea organizației lui Iehova care va exercita domnia și este întemeiată pe stâncă Christos Isus care este luată din organizația universală a lui Iehova, Iehova însuși fiind Stâncă cea mare.

17. Tirul este menționat mai întâiu în Iosua 19:29 unde este arătat ca „cetatea cea tare“. El a fost cuprins în timpul care a fost împărțit seminției lui Aser din poporul lui Israel (Iosua 19:24—31). Atât Sidonul cât și Tirul au întrebuințat temple religioase în care au exercitat religiunea Diavolului și au invocat pe zeii-demoni ca să binecuvinteze comerțul lor (Ioel 3:4, 5). Diavolul a fost „împăratul invizibil al Tirului“ și tatăl spiritual al domnitorului vizibil al acelei cetăți din timpul vechiu, care a fost guvernată de un reprezentant al Diavolului. Acel reprezentant este numit „voivodul Tirului“ (Ezechiel 28:2, 12). Observați că „voivodul Tirului“ zice: „Eu 'sunt Dumnezeu, și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor [prin urmare ca un Dumnezeu al mărilor]“. Mai departe observați că Iehova îi zice: „Măcar că nu ești decât om și nu ești Dumnezeu“ (Ezechiel 28:2).

18. Diavolul a zis cu privire la sine însuși: „Voi fi ca Cel Prea Înalt“ (Isaia 14:13, 14); și astfel s'a declarat pe sine egal cu Atotputernicul Dumnezeu Iehova. Satan, Diavolul, este numit în Sfânta Scriptură „dumnezeul acestei lumi“, adică domnitorul ei invizibil, spiritual. „Voivodul Tirului“ a reprezentat prin urmare în mod profetic pe reprezentantul vizibil al Diavolului care susține a fi un Dumnezeu. O astfel de pretențiune are capul organizației religioase romano-catolice. Papa din Roma sau Papa organizației romano-catolice este arătat de Ierarhie ca un Dumnezeu, după cum declară istoria. O autoritate romano-catolică, Ferraris „Ecclesiastical Dictionary“, zice: „Papa este de o astfel de demnitate și înălțime încât el nu este un simplu om, ci este asemenea lui Dumnezeu, și reprezentantul lui Dumnezeu... de aceea este încoronat Papa cu o triplă coroană ca împăratul cerului, al pământului și al iadului... așa încât orice face Papa pare a ieși din gura lui Dumnezeu... Papa este așa zicând Dumnezeu pe pământ, singurul principale al credincioșilor lui Christos... Papa poate anula câteodată legea divină“. „Studii în Sfânta Scriptură“, volumul 2, pagina 310, în limba engleză.

19. Observați că în această pretențiune îngâmfată a organizației romano-catolice pentru Pana nu este spus al cărui Dumnezeu este el reprezentantul pe pământ. Fapt e că el este reprezentantul „dumnezeului acestei lumi“, adică al Diavolului, după cum arată Sfânta Scriptură (2 Corinteni 4:4). Este sigur că cei sinceri din „populațiunea catolică“ nu ar pune din îndemn propriu pe o creatură pe aceeaș treaptă cu Iehova, Dumnezeu Cel Atotputernic. Ei au fost înșelați și induși în eroare.

20. Diavolul a făcut pe mulți oameni să fie foarte superstitioși sau religioși. Când Pavel a venit în atingere cu onorul din Atena care, fiind în neștiință că el se închină de fapt Diavolului, a exercitat religiunea Diavolului, i-a zis: „Bărbați Atenieni! În toate privințele vă știți foarte religioși“ (Faptele Apostolicilor 17:22—29). Un alt traducător redă acest text în felul următor: „Bărbați Atenieni! Eu văd că voi sunteți foarte devotați în toate privințele cultului demonilor“ (Rotherham, în englezeste). Aceasta este o altă dovadă adevărată că religiunea este dela Diavolul și este cu totul contrară în toate privințele poruncii Atotputernicului Dumnezeu. „Omul fărădelegii“ exercitează religiune și lucrează contra poruncilor lui Dumnezeu. „Omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu... Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru ceice sunt pe calea pierzării, pentru că n'au primit dragostea adevărului [tocmai contrariul religiunii este adevărul] ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rățăcire, ca să creadă o minciună [învățăturii religioase]“ (2 Tesaloniceni 2:3, 4, 9—11). Ceata de oameni care formează „omul fărădelegii“ se sprijinesc pe învățăturii sau tradițiunile omenesti care desființează Cuvântul lui Dumnezeu.

21. Vechiul Tir, după cum arată Sfânta Scriptură, a stăpânit într'adevăr comerțul maritim. „Marea“ reprezintă în mod simbolic pe popor, care poartă și sprijinește organizațiunea Diavolului. Tirul reprezintă prin urmare comerțul cu religiune, adică întrebuințarea în scopuri de comerț a învățăturilor și obiceiurilor religiunii și a superstițiilor religioase, spre îmbogățirea unora putini pe spinarea poporului lesno crezător, care este ținut în supunere și sub control. Religiunea face comerț cu omenirea și vinde pe poporul credul și ușor de înșelat la *politicieni și acelora de profesiunea cumpărării*. Instituțiunea religioasă cunoscută ca Ierarhia romano-catolică susține că acela care este capul acestei organizațiuni este infailibil și nu se poate înșela în privința spirituală, și totuși ea întrebuințează și exercitează religiune și ceremonii religioase pentruca prin acest comerț să-și câștige bogății materiale și să stăpânească poporul. Supușii ei, adică „poporul catolic“, trebuie să se închine acestei instituțiuni religioase; afară de aceasta oamenii sunt siliți să deie bani pentru susținerea acestei instituțiuni. După cum se înțelege în general așa zisul „cres-tinism organizat“ sau „religiunea organizată cuprinde Biserica romano-catolică, și Biserica protestantă, însă organizațiunea romano-catolică susține că ea este

biserica originară, mama așa zisei „religiuni creștine“. Ierarhia romano-catolică, puterea stăpânitoare a așa numitei „religiuni creștine“ este „voivodul sau printul modern al Tirului“; căci însăși membrii Ierarhiei poartă titlul de „prinți ai bisericii“. Tirul de astăzi este prin urmare religionea organizată care sub conducerea tatălui ei, a stăpânitorului invizibil, a „împăratului Tirului“, adică a Diavolului, stăpânește vizibil peste popor. Isus a făcut această declarațiune clară cu privire la cei ce exercită religionea întemeiată pe tradițiune (Ioan 8:44).

22. Protestantismul este astăzi mort în ceace privește protestul împotriva celor ce exercitează catolicismul, și preoțimea protestantă împreună cu rabinii organizațiunii religiei evreiești urmează conducerea organizațiunii catolice și lucrează în armonie cu ea. Toți aceștia exercitează religione, a cărei autor este Diavolul. Orașul Tir din vechime a fost un potrivnic al Ierusalimului, al organizațiunii tipice a lui Dumnezeu. Tirul de astăzi este dușmanul și potrivnicul Izraeliților spirituali, al poporului lui Dumnezeu de pe pământ (Ezechiel 26:2).

„C o r ă b i i“

23. Iehova zice prin profetul său: „Bociți-vă, corăbii din Tarsis!“ (Isaia 23:1). Corăbiile sunt vase, mijloace sau instrumente, cum au fost întrebuințate de vechiul Tir spre a-și exercita comerțul maritim și spre a întemeia colonii în țările înconjurătoare în scopuri comerciale. În felul acesta religionea lui a fost dusă și răspândită în alte ținuturi ale pământului. Tarsisul a fost după cât se pare una dintre coloniile vechiului Tir, care a făcut negot. Tarsisul a fost zidit departe de Tir la capătul cel mai îndepărtat al Mării Mediterane, în țara cunoscută de atunci ca Spania: „Cei din Tarș făceau negot cu tine, cu tot felul de mărfuri pe care le aveai din belșug. Veneau la târgul tău cu argint, cu fer, cu cositor și cu plumb“ (Ezechiel 27:12). Corăbiile sau vasele sale au transportat mărfurile sale de comerț. După cum se arată, Tirul, dușmanul lacom al Ierusalimului, a întrebuințat corăbiile ce-au stat sub comanda sa și la facerea negotului cu sclavi: „Ce vreți voi cu Mine, Tirule și Sidonule, și toate ținuturile Filistenilor? Vreți să-Mi răsplățiți vreo faptă, sau să faceți ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru. Mi-ați luat argintul și aurul, și cele mai bune odoare ale Mele, și le-ați dus în templele voastre. Ați vândut pe copii lui Iuda și ai Ierusalimului copiilor Grecilor, ca să-i depărtați din hotarul lor“ (Ioel 3:4—6).

24. Aplicând profetia asupra Tirului modern, asupra organizațiunii Ierarhiei romano-catolice, corăbiile din Tarsis sunt o imagine frapantă a preoților inferiori și a organizațiunilor subordonate care lucrează sub porunca Ierarhiei dominante, care este numită „Ierarhia Jurisdicțiunii“. Supreții sau ordinele superioare Ierarhiei, ca misionarii, Iezuiții și alții sunt trimiși de „Ierarhia Jurisdicțiunii“ în toate părțile pământului spre a influența acolo pe popor în mod mai direct, care activitate este numită „opăra misionarilor“, — spre a întrebuința pe popor în scopuri comerciale, spre a face negot cu el și spre a strânge bani pentru susținerea Ierarhiei. Călugării, Iezuiții, misionarii, preoții și toți agenții asemănători lucrează sub

porunca și sub conducerea „Ierarhiei Jurisdicțiunii“, și ei sunt simbolizați ca „văslasi“ ai mării, și „intelepții“ sunt cărmacii care conduc mișcările acestor corăbii simbolice: „Locuitorii Sidonului și Arvadului îți erau văslasi, și cei mai intelepți din mijlocul tău, Tirule, îți erau cărmaci“ (Ezechiel 27:8).

25. Astfel de vase sau instrumente ale Ierarhiei sunt întrebuințate spre a orbi pe poporul de rând, spre a face comerț cu el și spre ai-l ține în sclavia puterii stăpânitoare a organizațiunii. Acești subordonați fac lucrarea influențării poporului sau așa zisei „populațiuni catolice“: aceasta achită nota, iar „Ierarhia Jurisdicțiunii“ bagă în buzunar câștigurile comerciale. Cardinalul Gibbons zice în cartea sa „The Faith of Our Fathers“ (Credința părinților noștri), care a fost publicată la începutul secolului al douăzecilea: „Numărul catolicilor din lume este cam de trei sute de milioane“ (Pagina 10). Acum se susțin că „populațiunea catolică“ a Statelor Unite este de 20.000.000. Aceștia formează ceace în mod simbolic este numită „anarea“, care poartă și sprijinește organizațiunea. Strângerea „populațiunii catolice“ sub organizațiune și strângerea veniturilor din această „populațiune catolică“ se face mai cu seamă de acești subordonați sau preoți inferiori a căror vase sau „corăbii“ navighează pe mare.

26. Un preot catolic cunoscut ca „Anthony O. M. C.“, care-și face lucrul din Kentucky, a trimis o scrisoare la aderentii creduli și superstițioși ai învățăturii false despre „purgatoriu“ ce face parte din religionea catolică, care scrisoare poartă data: „Louisville, Kentucky, la 21 Septembrie 1936“. Această scrisoare invită pe creduli: „Faceți-vă datoria față de morții dumneavoastră scumpi care în neputința lor de a se ajuta lăncezese în purgatoriu și așteaptă ajutor pe care nu li-l poate aduce numai slujbele și rugăciunile... Darul dv. va ajuta să umple punga purgatorului“. La acea scrisoare a fost anexat un formular care a trebuit completat și iscălit de toți destinatarii, notând suma pe care o dau pentru punga purgatorului; și pe acel formular au fost tipărite aceste cuvinte: „Se recomandă ca să triniteți sau să promiteți că veți plăti 25 Cent pentru fiecare nume înregistrat“. Acel formular conține loc gol pentru înscrierea a mai mult de douăzeci de nume. Mulți din „populațiunea catolică“ vor plăti o sumă cu mult mai mare decât cea propusă. Dar presupunând că fiecare plătește numai 25 Cent, atunci aceasta ar face, socotind pe baza numărului de catolici în Statele Unite, cinci milioane de dolari, și după numărul de catolici din lume menționat de Cardinalul Gibbons, ar face anual peste cincizeci milioane de dolari americani. Cu adevărat un plan comercial unic! Bine s'a spus că Ierarhia romano-catolică este mai bogată în bunuri materiale decât oricare altă instituțiune de pe pământ. Negotul cu religione este într'adevăr un plan rafinat al Diavolului, după cum spune Dumnezeu (Ezechiel 28:16—18).

„B o c i ț i - v ă“

27. Cuvântul „bociți-vă“ care stă aici în profetie arată limpede că va veni o mare nenorocire peste Tirul modern, adică asupra organizațiunii Ierarhiei romano-catolice. Un bocet însemnează vafele în mare necaz

și disperare. Când se începe acest bocet? Din Sfânta Scriptură reiese după cât se pare cu siguranță că această profecie se împlineste pe deplin la începutul Armaghedonului, adică la începutul „lucrului nemaiauzit” al Dumnezeului Celui Atotputernic (Isaia 28:21). Iată motivul pentru această concluziune: Se arată că Iehova a făcut să fie scrisă profetia lui aici într’un astfel de mod încât însemnarea ei să rămână ascunsă până când va veni timpul său rânduit ca să dăruieșă poporului său înțelegerea cu privire la ea. În profetia examinată aici somația să înceapă stă scrisă înainte de a fi menționați cei „șaptezeci de ani” și cântarea cântecului despre desfrânată, despre care este vorba în versetul cincisprezece și șasesprezece. Această nu însemnează însă că atunci când se va împlini complet profetia bocetul trebuie să aibă loc înainte de cei șaptezeci de ani, și nici aceea că bocetul trebuie să dureze înainte de aceea sau după aceea șaptezeci de ani.

28. Ca pildă despre aceea cum face Iehova să se scrie și să se descopere profetia să servească drama despre Ahab și Izabela asupra căreia se atrage aici atențiunea: Amândoi au fost omorâți înainte ca cei șaptezeci de fii ai lui Ahab și slujitorii lui Baal să fie ucisi; nu așa va fi însă la împlinirea finală a acestui tablou profetic. Împlinirea arată că faptele raportate la urmă reprezintă ceea ce se împlineste mai întâiu. (Vezi „Justificare”, volumul 3, paginile 41—53, în englezeste). Profetia despre cei „șaptezeci de ani” care sunt menționați în Isaia 23:15 corespund unei profetii asemănătoare a lui Ieremia despre șaptezeci de ani (Ieremia 25). Ceeace este descris acolo ca întâmplându-se după trecerea celor șaptezeci de ani, are loc în împlinirea completă de fapt în același timp ca și aceea ce conform raportului a trebuit să se întâmple înainte de începutul celor șaptezeci de ani. Numai de aceea se atrage atențiunea aici asupra acestui lucru spre a arăta că profetia din versetele 1—14 ale capitoului 23 din Isaia nu trebuie împlinită neapărat înainte de partea care este menționată în versetele 15—17.

29. La câțiva timp după devastarea vechiului Ierusalim în anul 606 înainte de Christos, Tirul a fost împresurat și stricat rău de Nebucadnetar. În acel timp a fost într’o măsură oarecare un bocet (Ezechiel 29:18). „Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată că aduc dela miazănoapte împotriva Tirului pe Nebucadnetar, împăratul Babilonului, împăratul tuturor împăraților, cu cai, cară, cu călăreți, și cu o mare mulțime de popoare” (Ezechiel 26:7). „Iată, voi trimite să aducă toate popoarele dela miazănoapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnetar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături vecinice... Ierusalimului și cetăților lui Iuda, împăraților și căpeteniilor sale, ca să le prefacă în dărâmături, într’un pustiu, să-i facă de batjocură și de blestem, cum se vede astăzi... tuturor împăraților Tirului, tuturor împăraților Sidonului, și împăraților ostroavelor cari sunt dincolo de mare” (Ieremia 25:9—35). Acest necaz mare care este menționat de profetul amintit mai sus se referă în mod clar la Armaghedon.

30. În anul 1848 organizațiunea romano-catolică a ajuns în străntorare, de asemenea și în anul 1870, și ea a durat mai mult sau mai puțin până în anul 1918; dar ceeace s’a întâmplat în acel timp nu se poate asemăna nicidecum cu ceeace se va întâmpla în Armaghedon. Suspinele și vaietele ei din timpul acelor ani nu sunt nimic în comparațiune cu bocetul pe care-l va scoate când Iehova va dărâma Tirul de astăzi. Iehova zice prin profetul său: „Bociți-vă, corăbiile din Tarsis! Căci Tirul a fost nimicit”: și când se va întâmpla aceasta, ea va face pe Tirul modern să se bocească într’adevăr. Acest bocet se va ridica când mai marele ca Nebucadnetar, Christos Tsus, executorul hotărârii lui Iehova, puternicul războinic, la izbucnirea Armaghedonului va începe să lovească. E drept că puterile lumesti au făcut o încercare în anul 1848 și în anul 1870 să pustiască organizațiunea Ierarhiei romano-catolice, însă nu le-a reușit. Ruinarea eternă va fi de așa fel că ea va pricinui un bocet mare; și aceasta se va întâmpla la începutul „lucrului nemaiauzit” al lui Iehova.

31. Porunca lui Iehova dată corăbiilor din Tarsis sună: „Bociți-vă... căci Tirul a fost nimicit; nu mai are nici case, nici intrare!” După traducerea engleză a lui Rotherham textul sună: „Căci prea a fost nimic [Tirul] spre a mai fi un port pentru intrare”. Cu alte cuvinte Tirul nu mai are port în care să poată intra corăbiile fiindcă este nimicit. Cauza bocetului este că corăbiile sau vasele din Tarsis încărcate cu mărfuri nu mai găsesc loc de ancorare, nici puncte de debarcare și nici magazii în care să poată pune mărfurile destinate pentru Tir. Aceasta își are motivul în faptul că Tirul și pozițiunea lui comercială atât de favorabilă altădată și negocul lui cu alte țări sunt ruinate și târgurile lui sunt nimicite. Aceasta este o nouă dovadă că „voivodul Tirului” este numai „om și nu Dumnezeu” (Ezechiel 28:9). Atunci se va arăta clar că textul citat adeseori în mod fals: „Porturile Locuinței morților nu o vor birui” nu se referă deloc la organizațiunea bisericii romano-catolice: ci, că această scriptură a fost întrebuințată în mod înșelător de Ierarhia romano-catolică spre a induce pe popor în eroare, și prin aceasta el a fost foarte înșelat și foarte păgubit. Organizațiunea Ierarhiei romano-catolice nu va mai putea înconjura marea și pământul ca să facă prozeliți pentru iad (Matei 23:15), deoarece Tirul modern va fi ruinat. Acesta va fi, bine-înțeles, „lucrului nemaiauzit” al lui Iehova prin care Tirul modern, adică organizațiunea romano-catolică, va fi pustiit complet, așa că după aceea nimeni nu-l va mai putea găsi și nu va mai putea intra în el.

32. Țara sau insula Cipru care este numită câteodată Chitim a fost situată la nord-vest de Tir. Aceasta insulă a fost colonizată la început de Fenicienii din Tir și din Sidon. Profetul lui Dumnezeu zice: „Din țara Chitim [Cipru Rotherham]”. Pavel a plutit dela Sidon „pe lângă Cipru, pentru că vânturile erau potrivnice” (Faptele Apostolilor 27:4). Aceasta a fost o colonie apropiată care a atârnat de Tir. Profetul Isaia zice: „Din țara Chitim le-a venit vestea aceasta”. Aceasta însemnează că atunci când corăbiile din Tarsis încărcate cu mărfuri de comerț au intrat în portul din Chitim sau Cipru în călătoria lor spre Tir au aflat despre nimicirea orașului Tir, și că ele au rămas fără

lucru din cauza ruinii oraşului. Vestea despre întâmplare umple pe colonia dependentă cu mare mirare și groază. În această legătură zice profetul lui Dumnezeu: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu despre Tir. Se vor cutremura ostroavele de vuietul căderii tale; de gemetele răniților și de măcelul din miilorul tău. Acum tremură ostroavele în ziua căderii tale, stau îngrozite ostroavele mării de sfârșitul tău“ (Ezechiel 26:15, 18). „Toti locuitorii ostroavelor stau înmărmuriti din pricina ta, împărații lor stau cu părul vilnei de groază, și le tremură fața! Negustorii popoarelor fluieră asupra ta! Esti nimicuit de tot, și te-ai dus pentru totdeauna!“ (Ezechiel 27:35, 36).

33. Dacă această parte a profetiei se aplică Tirului din timpul de astăzi, organizațiunii romano-catolice, atunci se vede că toți care au atârnat de organizațiunea romano-catolică și au lucrat cu Ierarhia din interese egoiste, fie politice, comerciale sau în alt chin, vor fi loviți de durere și uimire. Această organizațiune religioasă a susținut în mod lăudăros de mulți ani: „Porțile locuinței morților (ale iadului) nu ne vor birui niciodată!“; și acum oamenii care vor vedea pieirea ei nu numai că vor fi sguduți, ci afară de aceasta li se va părea foarte ciudat că o organizațiune care a susținut că reprezintă pe Dumnezeu a putut fi lovită de o astfel de nenorocire. Aceasta arată că imediat la începutul Armagedonului organizațiunile religioase ca atare vor pieri, și alții care văd aceasta se vor tângui. „În durerea lor, vor face un cântec de jale asupra ta, te vor bocii, și vor zice: Cine era ca Tirul, cel nimicuit în mijlocul mării?“ (Ezechiel 27:32). „Ce faci negoț cu aceste lucruri, cari s'au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tângui, și vor zice: Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu în foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într'un ceas s'au prăvădit! Și totii cărmăceii totii ceice merg cu corabia pe mare, marinarii, și totii ceice câștigă din mare, stăteau departe; și, când au văzut fumul arderii ei, strigau: Care cetate era ca cetatea cea mare? Și își aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țineau și ziceau: Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belsug de scumpeturi a îmbogățit pe totii ceice aveau corăbii pe mare, într'o clipă a fost prefăcută într'un pustiu!“ (Apocalips 18:15—19).

34. Religiunea a fost un mijloc al Diavolului de care s'a servit spre a clădi organizațiunea sa puternică pe pământ prin care au fost înșelați milioane de oameni; și după profetiile lui Dumnezeu religiunea și reprezentanții religiei vor fi primele părți ale organizațiunii lui Satan care vor fi nimicite la începutul Armagedonului.

Cu gura astupată

35. Iehova se adresează după aceea prin profetul său cu cuvintele următoare la sprijinitorii cetății Tirului, atât ai celei din vechime cât și ai celei din timpul modern: „Amușiți de groază, locuitorii ai țărâmului, pe care o umpleau odată negustorii din Sidon, cari străbăteau marea!“ (Isaia 23:2). Această tăcere sau amuțire va fi provocată de începutul „lucrului nemăiauzit“ al lui Iehova. Multe persoane credule și ușor

de înșelat, mai cu seamă politicianii și uriașii comerțului, sprijinesc acum pe Ierarhia romano-catolică, pe Tirul modern, pentruca să poată ieși din greutățile ei; când vor vedea însă cum trânteste Iehova la pământ re această organizațiune care s'a lăudat că este invulnerabilă, vor încereni de mirare și vor fi ca atinși de trăsnet. Atunci vor zice în necazul lor, după cum spune profetul lui Dumnezeu: „Așteptam pacea, și nu vine nimic mai bun; o vreme de vindecare, și iată groaza!“ (Ieremia 8:14, 15). Următoarele cuvinte din profetia lui Isaia examinată aici: „Locuitorii ai țărâmului [ai insulei; după traducerea engleză a Bibliei]“ (versetul 2) însemnează în împlinirea finală aceia care stau aproape de Ierarhie și așteaptă dela ea ajutor, ocrotire și siguranță, așa precum Chiștim sau Cipru a fost situată în apropierea cetății Tirului și a atârnat de ea. Cei ce stau aproape de organizațiunea principală și atârână de ea sunt oameni de aceeași toană, și anume preotimea evreiască și protestantă și alți aliați ai Ierarhiei, care în timpul prezent se tin scut de Ierarhiei și îndeplinesc porunca „desfrânatei“ celei bătrâne (Ezechiel 27:8). Ei au ajutat să umple lăzile de bani ale Ierarhiei, și de aceea „lucrul nemăiauzit“ al lui Iehova nu este îndreptat numai împotriva Tirului, ci și împotriva Sidonilor și împotriva altor aliați, după cum declară el în profetia sa: „Tuturor împăraților Tirului, tuturor împăraților Sidonului, și împăraților ostroavelor cari sunt dincolo de mare“ (Ieremia 25:22).

36. Așa zisa preotimea „protestantă“ și evreiască merge astăzi mână în mână cu Ierarhia romano-catolică ca niște nerozi nechibzuiți și ajută să mărească numărul aderentilor Ierarhiei și să conducă mai departe comerțul ei negoț cu religiune. Religiune comercială este marfa de negoț a tuturor negustorilor acestora. Ierarhia ia conducerea și găgăutele o urmează pas cu pas. Ierarhia are acum conducerea în silirea de a saluta steagul, și de asemenea și în ceea ce privește ridicarea de statui și monumente, ca de pildă monumentul care va fi ridicat în Washington, D. C., și pentru care se bate acum toba reclamei atât de tare, și cu care ocaziune preotimea așa ziselor organizațiuni „protestante“ și evreiești se pune în șir și face ce i se spune; și când sună din trâmbiță se aruncă cu fața la pământ și se închină. Bieți neghiobi!

37. Când Diavolul și instrumentele sale întrebunțează în felul acesta pe ponor ca marfă de comerț au de scop prin aceasta să-l țină în supunere și să clădească și să sprijinească organizațiunea romano-catolică de pe pământ. Această parte a profetiei se împlineste după cât se pare în decursul periodului despre care este vorba în raportul din Isaia 23:15, 16; adică întâmplarea faptelor perceptibile, care corespund cuvintelor profetiei, descoperire timpul împlinirii. Aceasta este o altă confirmare a concluziunii că profetia nu poate fi înțeleasă înainte de a fi împlinită sau de a fi pe cale de a se împlini. Înțelegeți și gândiți-vă că această profecie nu va fi pricepută printr'o citire superficială, și nici ceace se spune aici cu privire la ea nu se va înțelege printr'o citire repede. Pentru aceasta este de lipsă un studiu serios. Împlinirea nu are loc în mod cronologic, în ordinea în care este scrisă; totuși pare a fi mai bine de a continua aici studiul în ordinea cum stă scrisă profetia în Biblie, și de a o

cumpăni just în armonie cu faptele și Sfânta Scriptură spre a afla timpul împlinirii. Pe scurt, împlinirea profeției din versetele 15 și 16 are loc înainte de împlinirea versetelor aceluiași capitol care sunt înaintea lor.

38. Popoarele pământului, întocmai ca marea care neartă corăbiile de comerț, au fost întrebuințate ca marfă de sistemele religiei pe care le-a adus la iveală Satan, dumnezeul acestei lumi. Din acest motiv zice Iehova în această legătură prin profetul său: „Ale cărui venituri erau semănta Sihorului [un alt nume al Nilului], secerisul Nilului, adus pe aloc multe, de se făcu târgul popoarelor“ (Isaia 23:3; trad. Nitzulescu). Domnul a zis lui Iosua: „Sihor, care curge înaintea Egiptului“ (Iosua 13:3). Egiptul a fost o putere mondială comercială. Tirul a întretinut legături comerciale cu Egiptul, și aceasta simbolizează puterea mondială a Diavolului care a fost pusă în activitate și întrebuințată spre a păngări numele lui Iehova.

39. Despre Egiptul din vechime stă scris că veniturile lui anuale au fost cam de douzeci de milioane de dolari sau echivalentul acestei sume. Egiptul a fost un mare târg comercial al națiunilor. Comparați faptele acestea cu negozul Ierarhiei romano-catolice. Ea a stat de mult timp în relațiuni comerciale cu marea finanță sau cu puterile de comerț lumesc, și unii membri ai Ierarhiei au băgat sume mari de bani în comerțul mondial. Ierarhia romano-catolică a fost un târg pentru întreaga lume și a făcut comerț și speculațiuni cu suflete omenesti, mai cu seamă cu „populațiunea catolică“, și anume din egoism cras. Politicianii din toate națiunile găsesse Ierarhia atât în privință politică cât și financiară avantajoasă. Dictatorii cu deosebire găsesse în Ierarhie un aliat tare și în general se poate observa că acești dictatori sunt favorizați și sprijiniți de Ierarhie și că le este ajutat de ea să atingă la putere. Alte organizațiuni religioase, cele evreiești și protestante, fac afaceri cu Ierarhia romano-catolică pentru că văd în aceasta un avantaj egoist.

40. Găsi-va preotimea iudeie și protestantă până la sfârșit avantajos să fie legată cu Ierarhia și să facă ce poruncește Ierarhia organizațiunii catolice? La această întrebare răspunde Iehova prin profetul său: „Rusineză-te [Rotherham: Pălește] Sidoane! căci așa vorbește marea, cetățuia mării: Eu n'am avut durerile facerii, nici n'am născut, n'am hrănit tineri, aici n'am crescut fecioare“ (Isaia 23:4).

41. În loc să aibă folos, acești înșelați și tovarăși ai Ierarhiei romano-catolice vor păli și li se va face rău când vor vedea pierind puterea Ierarhiei dinaintea „lucrării ciudate a lui Iehova care se face acum, și ei vor fi adânc rușinați și umiliți când vor vedea începându-se „lucrul nemaiauzit“ al lui Iehova. Președintele Statelor Unite a recomandat de curând politica de „buni vecini“ între toate organizațiunile religioase și a recomandat să lucreze în armonie laolaltă. După cum vor afla mulți mai târziu, acesta se va dovedi ca un sfat foarte rău. Ierarhia romano-catolică a luat acum conducerea într-o campanie agresivă împotriva tuturor care nu sunt de acord cu intrigile ei, și cu ocazia acestei campanii ceilalți reprezentanți ai religiei o urmează. Cine nu vrea să sprijinească astăzi pe reprezentanții religiei este defăimat ca

„roșu“ sau „comunist“; chiar și martorii lui Iehova sunt puși de reprezentanții religiei în aceeași clasă, desi conducătorii religiei știu foarte bine cu ocazia ridicării acestei acuze false că martorii lui Iehova nu iau parte deloc la afacerile politice ale lumii. Ierarhia urmează cursul tatălui ei, al Diavolului.

42. Sub influența vicleană și înșelătoare a Diavolului poporul de rând, care este întrebuințat spre a susține și sprijini pe sistemele religioase care fac comerț, a fost amăgit și orbit ca să fie sunș acestor sisteme. Totuși va veni cu siguranță timpul când se va împlini partea următoare a profeției: „Așa vorbește marea, cetățuia mării“: adică oamenii sinceri care iubesc dreptatea vor fugi din închisorile religiei și-si vor ridica elaturile împotriva acestor organizațiuni rele. Oamenii care formează „multimea mare de oameni“ (Anocalins 7:9), sunt întorsi mai întâiu întocmai ca apa și încetează să sprijinească pe reprezentanții religiei și în loc de aceasta își îndreaptă devotamentul spre Iehova și spre Christos Isus. După aceea vor urma la timpul rânduit masele poporului care se vor lepăda și se vor elibera de reprezentanții religiei și se vor întoarce împotriva lor. Această profeție arată că la timpul rânduit al lui Dumnezeu legătura dintre cei sinceri și reprezentanții religiei va fi desființată. „Marea“ (adică poporul care este întrebuințat și exploatat de Diavolul spre a îngriji, hrăni și sprijini pe sistemele religioase dominante) se va ridica împotriva „desfrânatei“ celei bătrâne și va rupe toate legăturile cu ea (Anocalins 17: 17, 18).

43. După împresurarea Tirului Nebucadnețar a invadat Egiptul (Ezechiel 29:18—20). Căderea reprezentanților religiei, mai cu seamă a organizațiunii Ierarhiei romano-catolice, va avea loc înainte de nimicirea părților politice și comerciale ale organizațiunii vizibile a lui Satan, și aceasta îi va încrimina de mirare și va băga mare frică în ei, după cum este scris: „Când vor afla Egiptenii vestea aceasta, vor tremura auzind de căderea Tirului“ (Isaia 23:5). Vestea menționată aici se referă la începutul „lucrului nemaiauzit“ al lui Iehova. Căderea Ierarhiei romano-catolice, a organizațiunii religioase, va fi extrem de dureroasă pentru celelalte părți ale organizațiunii lui Satan; căci ele vor vedea puterea Executorului lui Iehova când aduce la îndeplinire „lucrul nemaiauzit“, și cei ce vor rămânea în viață își vor da seama că nu au putere să se ocrotească de ei însisi, și că ei sunt aceia care urmează să fie nimiciți. Această concluziune este sprijinită foarte mult de Sfânta Scriptură (Apocalins 18:9—19).

44. Martorii lui Iehova sunt prizoniți astăzi în fiecare parte a pământului de Ierarhia romano-catolică și de aliații ei, și organizațiunea religioasă a Ierarhiei este instrumentul principal vizibil al Diavolului prin care conduce în campanie elementele politice și comerciale împotriva martorilor lui Iehova, și ei încearcă împreună să facă apăsătoare sarcina pe umerii aceluia care iubesc și servesc pe Iehova. Și acum în acest ceas de mare strâmtorare este mare bucurie între poporul adevărat al lui Iehova, fiindcă, conform făgăduinței Dumnezeului Celui Atotputernic, li s'a dat speranță și tărie mai mare prin înțelegerea ce li s'a descoperit cu privire la profeția sa. „Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvântează pe poporul

Său cu plăcere" (Psalm 29:11). Cei ce se devotează acum cu totul lui Iehova și Regelui său și-și păzesc neprihănită față de Dumnezeu se bucură foarte mult că sunt găsiți vrednici să sufere ceva din cearta care a venit asupra lui Christos Isus. Ei sunt învățați pe deplin despre această călătorie a lui Christos Isus, Regele, sado pe tronul său și a strâns la sine pe casa lui regală, și că o conduce și o întărește. Iehova descopere acum prin Christos Isus poporului său cunoștință și înțelegere cu privire la profețiile sale care au fost luate ascunse din timpul vechiu, și această cunoștință a mărit speranța celor credincioși. În celelalte numere ale „revistei” se va continua din mila Domnului corectarea acestei profeții, și noi mulțumim Tatălui nostru cerească ne bucurăm de favoarea lui în această zi și astfel suntem mângâiați de el.

(Urmează)

Intrebări pentru studiu.

Alin. 1, 2. Identifică Sionul. Cum se arată religiuina ca elementul principal al organizației lui Satan? Pentru ce este numită religiuina organizată „desfrânată”?

Alin. 3. Arată dacă „revista” are drept să repete anumite lucruri care au fost spuse deja în ea.

Alin. 4, 5. Arată originea și scopul religiuinii.

Alin. 6. Cum se poate vedea în darea de seamă despre Cain și Abel și în celelalte rapoarte, că religiuina se trage dela Satan?

Alin. 7, 8. În ce măsură arată darea de seamă despre lucrurile care s'au întâmplat înainte de potop și la puțin timp după aceea, relațiuina dintre religiuine și politică, comerț și organizație militară?

Alin. 9, 10. Cum se poate vedea din darea de seamă din Geneza 10:8-12 și 11:4 precum și din Ezechiel 17:4, 12 că religiuina este produsul Diavolului, și că politica și comerțul adăugate la religiuine formează părțile organizației lui Satan? Cum reiese aceasta mai departe din numele „împăratul Tirului” și din acuza ridicată împotriva lui și raportată în Ezechiel 28:19?

Alin. 11. Arată care organizație religioasă corespunde exact profețiilor raportate în Cuvântul lui Dumnezeu. În ce scop este publicată „revista”, și pentru ce este așa de important de a publica acum adevărurile deosebite cuprinse în ea?

Alin. 12. Aplică în timpul prezent numele profetice Tir, Sidon și Babilon.

Alin. 13. Explică expresia „Povară asupra Tirului”. Arată motivul pentru ordinea în care este scrisă această profeție, precum și pentru înțelegerea clară din timpul prezent a profețiilor neînțelese până acum.

Alin. 14-16. Arată originea Tirului și Sidonului și relațiile lor reciproce.

Alin. 17-19. Arată cu ajutorul textelor biblice și al faptelor cine este „împăratul Tirului” și cine este „voivodul Tirului”.

Alin. 20. Ce lamurire importantă se poate vedea în această legătură în lumina diferitelor traduceri ale cuvintelor apostolului care sunt scrise în Faptele Apostolilor 17:22?

Alin. 21, 22. Ce fapte dovedesc cine este Tirul modern, cine este „voivodul Tirului” din timpul prezent și cine este „împăratul Tirului”? Pentru ce sunt cuprinse și protestantismul și organizația religioasă evreiască în împlinirea tabloului profetic?

Alin. 23-26. Arată cu ajutorul textelor biblice, al faptelor și al ilustrațiilor ce a fost reprezentat a) de corăbiile din Tarsis, b) de „mare” și c) de „vâslaşii” cetății Tirului.

Alin. 27, 28. Când se va începe „bocitul”? Pe ce se sprijinește această concluziune? Cum împlinește scopul ei ordinea în care este scrisă profeția examinată aici? Citează alte pilde unde dările de seamă profetice s'au făcut într-o ordine asemănătoare.

Alin. 29, 30. Care sunt judecățiile rostite împotriva Tirului? Împlinindu-s'au aceste declarații profetice?

Alin. 31-33. Explică cuvintele: a) că Tirul a fost așa de nimic încât n'a mai rămas nici-o casă în el, și anume atât aceste cuvinte aplicate timpului când au fost rostite de profet cât și ca profeție; b) apoi cuvintele că nu mai este port unde să poată intra corăbiile. Compară aceasta cu prezicerea din Ezechiel 27:32 și Apocalips 18:15-19.

Alin. 34. Ce a fost prin urmare, după cum se poate vedea scopul religiuinii și al lucrării reprezentanților religiuinii, și ce a hotărât Dumnezeu să facă cu ei?

Alin. 35. Cum au „străbătut marea” „negustorii din Sidon” și au îmbogățit pe „locuitorii insulei”?

Alin. 36. De ce importanță profetică este faptul că Chitiu a fost situată în apropierea cetății Tirului și a atârnat de ea?

Alin. 37. Cum a explorat Diavolul pe popor? Ce scop a urmărit prin aceasta? Când poate fi înțeleasă o profeție? Pentru ce nu mai degrabă? În ce chip numai poate fi înțeleasă la timpul rânduit? În ce ordine are loc împlinirea lui Isaia 23?

Alin. 38, 39. Cum s'au referit cuvintele din Isaia 23:5 la timpul în care au fost rostite? În ce fapte se arată acum împlinirea lor?

Alin. 40-42. Descrie situația prezisă în versetul 4.

Alin. 43. Arată cu ajutorul scripturilor adevărate însemnarea profetică a faptului că Nebucadnețar după împresurarea Tirului a invadat Egiptul.

Alin. 44. Arată că făgăduința scrisă în Psalmul 29:11 se împlinește.

«CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ»

PARTEA II-a

„La harfa și străbate cetatea, desfrânată dată uitării; cântă bine, cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine“. (Isaia 23: 16).

I EHOVA se servește de lucruri naturale, de creaturile națiunii lui Israel și de alți oameni care au avut ceva de-a face cu Israel, spre a reprezenta sau preumbră lucruri spirituale și naturale care se vor întâmpla în viitor, și anume într-o măsură cu mult mai mare (1 Corinteni 10:11). Deoarece a sosit timpul rânduit al lui Iehova spre a limpezi însemnarea acestor tablouri profetice, el dăruiește acelor care-l iubesc și-l servesc privilegiul să vadă însemnarea lor. Acest privilegiu nu este dăruit egoiștilor și celor prea critici. Acest har este dăruit în aceste „zile prienețioase“ acelor care-l iubesc pentru că rămășița lui credincioasă să fie mângăiată și întărită în speranța sa prin aceasta. Ierarhia romano-catolică, conducătoarea organizațiilor religioase, este foarte arogantă, făloasă, batjocoritoare și răutăcioasă, și lucrează disprețuind poruncile lui Dumnezeu. Vasele sau instrumentele care sunt întretinute de Ierarhie spre a împlini poruncile ei lucrează de asemenea pline de răutate disprețuind drepturile altora și cu totul contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Profetia din capitolul 23 al lui Isaia continuă în acest punct să vorbească despre starea Ierarhiei și a aliaților ei cu puțin înainte de Armagedon și la începutul lui.

2. Chitim a fost insula cea mai apropiată de cetatea Tirului, pe când Tarsis-ul a fost situat la capătul cefalalt al Mării Mediterane. Spre a merge dela Tir la Tarsis a trebuit străbătută Marea Mediterană în întreaga lungimea ei. Se presupune că Tarsisul a fost o colonie situată pe țărâmul Spaniei care a aparținut Tirului și Sidonului. Iona a fugit de datoria impusă lui pe o corabie ce mergea la Tarsis (Iona 1:3). Profetul zice: „Treceți la Tarsis, bociti-vă; locuitori ai țărâmului!“ (Isaia 23:6).

3. Când se va împlini această parte a profetiei părțile subordonate sau dependente ale organizației catolice — fie că sunt în apropiere de organizației mame sau departe de ea — vor avea tot motivul să se becească și să se vaiete din cauza nimicirii Ierarhiei catolice, a Tirului modern. Instituțiile de misiune sau societățile de misionari care lucrează în ținuturile cele mai îndepărtate de Roma vor fi găsite și ajunse de mâna lui Iehova, deoarece el declară că va găsi pe toți dușmanii săi. Ierarhia este dușmana lui Iehova și a organizației sale. „Mâna ta, împărate, va ajunge pe toți vrăjmașii tăi, dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc, și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta. Domnul îi va nimici în mânia Lui, și-i va mânca focul. Le vei șterge sămânța de pe pământ, și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor. Ei au urzit lucruri rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti“ (Psalm 21:8—11). La începutul Armagedonului Iehova va stârpi pe această organizație fățarnică.

4. Profetia se adresează apoi la părțile subordo-

nate ale organizației dușmanului sau ale Tirului modern: „Aceasta este cetatea [organizația mame] a voastră [a Tarsisului] cea veselă, care avea o obârșie veche, și ale cărei picioare o duceau să locuiască departe“ (Isaia 23:7). Ierarhia catolică nu este veselă deloc în Iehova deși susține în mod fățarnic și înșelător că reprezintă pe Dumnezeu. Ea este veselă din cauza mării ei proprii și a profitelor sale pe care le obține prin comerț cu oameni în târguri gălăgioase. Ierarhia împreună cu preoții ce-i sunt aliați întretinutează tot felul de metode luate spre a ademeni pe popor și a-i scoate banii din buzunar. Din timp în timp aranjează în biserici concerte, cântate de crăciun, bazaruri, serate, dansuri, reprezentațiuni sportive și alte spectacole spre a atrage pe oameni și a-i îndemna să intre în comunitatea lor religioasă ca să-i ușureze de banii pe care-i mai au în folosul reprezentanților religiei. Cuvintele profetului sunt adresate în formă de întrebare la părțile de mai puțină importanță ale organizației romano-catolice și atrag atențiunea în mod direct asupra vanității Ierarhiei. Acelor subordonați le zice profetul cam următoarele: „Mai aveți de triumfat cu ceva acum când puteți vedea că Tirul modern, Ierarhia romano-catolică și aliații și înșelații ei au fost jefuiți și puși în pustiu? Voi v-ați lăudat cu aceea că ea este atât de tare clădită și întărită încât nimic nu i-ar putea face pagube serioase. Voi v-ați fâlit cu țaria ei și v-ați bizuit pe aceea că veți găsi ocrotire și mântuire în ea și de aceea ați făcut în mod automat tot ce v-a poruncit. Tirul modern, organizația romano-catolică, v-a părăsit“. Din acest motiv zice profetul despre Tir: „Care avea o obârșie veche“. Înainte de Tir a fost Sidonul: această cetate este amintită în Geneza 10 în legătură cu Babel și corespunde foarte bine reprezentanților religiei din Roma păgână care s-a contopit cu Roma papală. Tirul a fost numit încă în zilele lui Iosua „o cetate tare“ și a trebuit să fie clădit înainte de timpul lui Iosua pe temelie stâncoasă. Ierarhia romano-catolică susține că ea este cea mai veche, mama, și biserica adevărată, fiindcă ea este cea mai veche organizație religioasă a „creștinătății“, și ea sprijin al acestei susțineri ea zice că vechimea ei datează din timpul lui Christos. Ea susține că posedă un șir neîntrerupt de succesori apostolici, care șir are obârșia în apostolul Petru; și ea însăși se numește „cetatea vecinică“.

5. Ce va fi însă sfârșitul organizației Ierarhiei romano-catolice, adică a Tirului modern? Iehova zice prin profetul său: „Ale cărei picioare o duceau să locuiască departe“ (versetul 7). Roma eugotă că e prea veche spre a se mai mula vîncodată, că e atât de temeinică și complect fortificată încât nici-o furtună nu-i poate strica zidurile de apărare, și de aceea susține că ea este de nedistrus. Mai departe zice Iehova prin profetul său: „Iată că vine dela Domnul un om tare

și puternic, ca o furtună de piatră, ca o vijelie nimitoară, ca o rupere de nori cu mari șuvoaie de ape, care o doboară cu putere la pământ. Va fi căleată în picioare cununa îngâmfată a bețivilor lui Efraim... Când va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi striviți de ea" (Isaia 28:2, 3, 18).

6. Aroganța și atitudinea ei îngâmfată nu-i va fi spre bine. Tirul modern există de mult timp și și-a putut exercita nelegiuirea aproape neimpiedecat, și puternicii lui cugetă că pozițiunea lui este cu totul asigurată; dar Sfânta Scriptură zice după traducerea engleză a lui Retherham: „Deși vechimea ei este din zilele dedemult, totuși picioarele ei proorii o vor duce: ca să locuiască într'un loc foarte îndepărtat“, adică ca să rămână pentru totdeauna acolo, prin faptul că va fi dusă din locul existenței sale în nimicire, unde va rămânea vecinic.

7. Iehova vorbește prin profetul său Ioel de tratamentul rău al poporului său de legământ din partea Tirului modern, a Ierarhiei Romei. În această profetie Iuda și Ierusalimul reprezintă pe poporul organizației lui Dumnezeu. În decursul războiului mondial reprezentanții religiei conduși de Ierarhia romano-catolică au încercat să stârpească de pe pământ pe cei devotați lui Iehova. Iehova zice cu privire la aceasta prin profetul său: „Ce vreți voi cu Mine [cu Iehova], Tirul și Sidonul, și toate ținuturile Filistenilor? Vreți să-Mi răsplătiți vreo faptă, sau să faceți ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru... Ați vândut pe copiii lui Iuda și ai Ierusalimului copiilor Grecilor, ca să-i depărtați din hotărul lor“ (Ioel 3:46).

8. Ziua când i se va răsplăti Ierarhiei vine, și Domnul Dumnezeu zice organizației religioase romane, batjocoritoare, lăudăroase și nelegiuite care a tratat rău pe copiii lui credincioși: „Iată că îi scoi în locul în care i-ai vândut, și voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru. Voi vinde în mâna copiilor lui Iuda pe fiii și fiicele voastre, și ei îi vor vinde Sabeenilor, un neam depărtat, căci Domnul a vorbit“ (Ioel 3:7, 8).

9. Iehova se ține totdeauna de cuvânt. Ziua răfuirii va veni cu siguranță absolută; răsplătirea va avea loc la începutul Armaghedonului, și Ierarhia nu va găsi nici-o cale de scăpare. „Așa vorbește Domnul: Pentru trei nelegiuiri ale Tirului, ba pentru patru, nu-Mi schimb hotărîrea, pentrucă au luat pe toți oamenii prinși de război, și i-au dat Edomului, și nu s'au gândit la legământul frățesc. De aceea, voi trimite foc în zidurile Tirului, și-i voi mistui palatele“ (Amos 1:9, 10).

10. Cu începutul Armaghedonului Tirul modern va dispărea, și picioarele sale și cele ale misionarilor lui nu-l vor mai duce în multele țări ale pământului ca să caute acolo târguri noi spre a exploata pe popor, ci va merge în locul unde va rămânea vecinic. Despre această bandă zice Isus: „Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?“ (Matei 23:33).

11. Facerea de prozeliti a Ierarhiei romano-catolice și cărăbiile sau instrumentele ei vor începe atunci pentru totdeauna. Toți sprijinatorii ei vor putea vedea atunci că următoarele cuvinte ale lui Isus se potrivesc bine Ierarhiei: „Vai de voi [protectori și stă-

pănitari ai Tirului modern], cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi înconjurați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință [prozelit; după alte traduceri]; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sânteti voi înșivă“ (Matei 23:15). Apoi profetul lui Iehova pune această întrebare tuturor acelor care au o ureche de auzit: „Cine a luat această hotărîre împotriva Tirului, împăritorul cununilor, el, ai cărui negustori erau niște voivozi, și ai cărui târgoveți erau cei mai bogăți de pe pământ?“ (Isaia 23:8). Aceste cuvinte fac iarăși cunoscut pe Ierarhia romano-catolică, căci ea a susținut de sute de ani că Papa are puterea și autoritatea să încoroneze și să detroneze regi pământești. Pentru cei încoronați în felul acesta care s'au suos stăpânirii reprezentanților religiei, Ierarhia a fost și este și acuma „înaltele stăpâniri“. Ierarhia pretinde ascultare complotă atât din partea subpreotilor ei cât și din partea stăpânitorilor politici din multe țări, și aceuia pe cine voințe să-l distingă Ierarhia, ea îi dă un titlu și astfel face pe unii oameni „prinți ai bisericii“; și acești negustori care împlinesc poruncile Tirului modern au fost fruntașii pământului. Când de nildă unul dintre acești „prinți“ vizitează America, este primit la puntea de debarcare de politicieni cu muzici militare și cu steaguri, și ei se înclină înaintea lui, îi sărută inelul și fac o mulțime de alte ceremonii religioase absurde. Ierarhia romano-catolică pretinde ca stăpânitorii politici ai pământului și „populațiunea catolică“, poporul de rând, să respecte Ierarhia și să vorbească de membrii ei ca de „prinți spirituali“ care nu sunt deloc suosi stăpânitorilor politici. Chiar și unui rege sau unui monarh pământesc îi este permis să sărute degetul cel mare dela picior al așa zisului „Sfânt Părinte“, al capului Ierarhiei.

12. Întrebarea pusă în versetul al optălea are de secon să concentreze atențiunea asupra Ierarhiei: „Cine a luat această hotărîre împotriva Tirului?“ Răspunsul la această întrebare urmează mai jos și limbajul întrebuintat arată că aceasta se referă la timpul când Iehova își exercitează puterea spre a redensi pe ceice săvârșesc fărădelege, adică pe Tirul de astăzi, pe instrumentul principal vizibil al Diavolului: „Domnul ostirilor a luat această hotărîre, ca să rusineze mândria a tot ce strălucește, și să smerască pe toți cei mari ai pământului“ (versetul 9). Dumnezeu a zis limpede: „Am cugetat-o, și o veiu și face“ (Isaia 46:11; trad. Nitzulescu). Nimeni să nu se îndoiască de faptul că Dumnezeu își va aduce la îndeplinire hotărîrea. Tirul modern se compune dintr'o ceată de persoane arogante, fanfaroane, mândre și semețe care cer și primesc dela oameni venerațiune și aprobare. Judecata lui Iehova rostită împotriva lor a fost anunțată de Domnul Isus în cuvintele următoare: „Ce este înălțat între oameni, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu“ (Luca 16:15). „Oricine se va înălța, va fi smerit“ (Matei 23:12). Aceste regule fixe ale lui Iehova nu sunt supuse schimbării și se vor aplica cu siguranță tuturor la care se referă, și în rândul acestora este cuprinsă desigur și Ierarhia romano-catolică. Iehova a hotărît nimicirea Tirului modern, a marii organizații religioase curvare. Pentruce? Sfânta Scriptură răspunde: „Ca să rusineze

mândria a tot ce strălucește la toată mărirea; după trad. Nitzulescu]. Desigur aceasta însemnează că toată mărirea (onoarea) a fost luată dela Dumnezeu căruia i se cuvine și a fost dată creaturilor.

13. Oamenii care formează Ierarhia romano-catolică sau Tirul modern „se îmbracă în haine strălucitoare și pompoase” și după aceea se plimbă cu fală pe piețele publice ca să primească dela oameni onoare și mărire. Ei își inchipuie că acordă oamenilor un mare privilegiu dacă le permit să le sărute degetul dela mână sau dela picior. Ei se numesc cu titluri pompoase și susțin că slava și mărirea lor „sfântă” este atât de sfântă încât este un păcat îngrozitor dacă cineva înjosește sau critică atitudinea lor sau dacă aduce la cunoștința poporului ceva din Biblie ce face atent la acuza lui Dumnezeu împotriva fățarniciei religioase. Vestirea adevărului lui Dumnezeu din Biblie „jignește sentimentele religioase” ale acestor domni preoți fățarnici și ale tuturor aliaților lor.

14. Despre Iehova și organizațiunea lui cerească stă scris: „Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu” (Psalm 50:2). Ierarhia se folosește de acest text în mod înșelător și-l aplică în chip fals; și pretinde cu mândrie de a fi în locul lui Dumnezeu, și revendică pentru membrii Ierarhiei frumusețea și slava care aparține numai Domnului. De aceea își anunță Iehova scopul „să rușineze mândria a tot ce strălucește”.

15. Această organizațiune religioasă, comercială, politică, arogantă, extrem de egoistă și mândră va cădea, după cum a hotărît Iehova Dumnezeu: „Spune Tirului: Tu, care stai pe malul mării, și faci negoț cu popoarele unui mare număr de ostroave, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Tirule, tu ziceai: Eu sunt de o desăvârșită frumusețe!” (Ezechiel 27:2, 3). Astfel pozează Ierarhia înaintea tuturor națiunilor pământului. Aliații și înșelații ei îi cântă strălucirea și frumusețea, fie că ei (cântăreții) însși cred în aceasta sau nu; politicienii fac lucrul acesta fiindcă așteaptă sprijin politic. Toate „corăbiile” sau instrumentele acestea care sprijinesc Ierarhia se aliniază în aceeași linie și-i anunță mărirea și slava. Lor le zice Iehova: „Corăbiile din Tars își aduceau mărfurile pe mare [după Biblia engleză: au cântat despre tine la târgurile tale]; erai în culmea bogăției și slavei, în inima mărilor!” (Ezechiel 27:25). Totuși nu este departe ziua când acești cântăreți și glorificatori ai Ierarhiei și toți reprezentanții religiunii aliați cu ea vor avea un sfârșit trist, deoarece Iehova a zis: „Bogățiile tale, târgurile tale și mărfurile tale, marinarii și cârmacii tăi, ceice îți dreg crăpăturile corăbiilor, și ceice fac schimb de mărfuri cu tine, toți oamenii de război cari sunt în tine, și toată mulțimea, care este în mijlocul tău, se vor prăbuși în inima mărilor, în ziua căderii tale. Toate valurile mării se vor cutremura de țipetele cârmacilor tăi! Și toți văslașii, marinarii, toți cârmacii de pe mare, se vor da jos din corăbii și vor păși pe uscat. Vor striga cu glas tare din pricina ta, și vor scoate țipete amarnice. Își vor arunca țărână în cap și se vor tăvăli în cenușă. Își vor rade capul din pricina ta, și se vor îmbrăca în saci, te vor plânge cu suflul amărît, și cu mâhnire mare. În durerea lor, vor face un cântec de jale asupra ta, te vor boci, și vor zice:

Cine era ca Tirul, cel nimicît în mijlocul mării?” (Ezechiel 27:27—32).

16. Tuturor oamenilor acestei lumi care stau deoparte și vor vedea căderea puternicilor organizațiunii religioase li se va părea „foarte ciudat” că Dumnezeu descopere și nimicește un lucru sau altul pe care preoțimea l-a numit după numele Domnului. Timp de multe veacuri Ierarhia romano-catolică și-a însușit numele lui Dumnezeu și al lui Christos și a susținut că este singura organizațiune adevărată a Domnului. Dar Domnul Dumnezeu marchează fățarnicia ei și zice despre această organizațiune fățarnică: „Voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo” (Ieremia 7:14).

17. Cine de pe pământ pretinde astăzi dreptul exclusiv de a întrebuința stațiunile de radio și de a vorbi prin ele poporului și de a-i spune ce trebuie să creadă și să facă și ce nu? Cine susține a fi „cei mari ai pământului”, îndreptățiți să primească dela toți ceilalți laudă, onoare și aprobare? Care clasă de oameni împinge laoparte cu dispreț pe toți aceia care îndrăznesc să vorbească Cuvântul lui Dumnezeu fără să ceară mai întâiu permisiune dela ea? La aceste întrebări răspunsul este: Ierarhia romano-catolică și aliații sau asociații ei. Iehova își face cunoscut hotărîrea „să smerească pe toți cei mari ai pământului”. Ierarhia, organizațiunea principală, Iezuiții, nazistii, fascistii și preoțimea aliată sunt aceia despre care vorbește Domnul când zice că „ai cărui târgoveți erau cei mai bogați de pe pământ” (versetul 8). De ce mijloc se va servi Iehova spre a smeri pe acești „fruntași”? Așa zisii oameni „mari sau fruntași ai pământului” sunt instrumentele lui Satan și prin urmare dușmanii lui Dumnezeu; și în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, în ziua mâniei sale îi va nimici. „Și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Lui, și-i va mânca focul. Le vei șterge sământa de pe pământ, și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor” (Psalm 21:9, 10). „Lucrarea ciudată” a lui Iehova descopere acum duplicitatea și fățarnicia acestor „mari”, după cum se numesc ei însși; și „lucrul lui nemaiauzit” va curăți la începutul lui pământul de această organizațiune religioasă fățarnică, și pe măsură ce acest lucru va înainta va distruge complect întreaga organizațiune Diavolului. Când se începe Armagedonul și reprezentanții religiunii vor fi nimicîți, aceasta li se va părea acelora care nu stau de partea lui Iehova și a Regelui său „nemaiauzit” și ciudat.

18. Ierarhia romano-catolică, adică „Ierarhia Jurisdicțiunii”, care stăpânește, susține a fi organizațiunea mamă. Sprijinitorii, agenții, instrumentele, „corăbiile” și complicii ei sunt desemnați ca odraslele sau „fiicele” ei. „Străbate-ți țara, ca Nilul; niciun brâu nu te mai strânge, fiica Tarsisului! Nu mai este niciun jug [nici-o țară; după Biblia engleză]” (Isaia 23:10). Râul Nil străbate întreg Egiptul în lungime și din timp în timp se revărsă peste marginile sale și inundă întreaga țară care-l mărginește; și așa zice Iehova fiicei Tarsisului: „Străbate” sau „inundă”, adică: Fă o inspecțiune deplină a lucrării și a lucrului lui Iehova și a efectului său; mergi și vezi tu

inșăși și confirmă totul ce face „lucrarea lui ciudați” Ierarhiei și celelalte preotini. Iehova a chemat pe poporul său ca „să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el” și să vestească judecata lui Dumnezeu împotriva organizației religioase, și aceasta este numită în profetia lui Isaia „țara [ta]” — aceasta însemnează organizația, ai cărei sprijinitori sau „corăbii” îi fac serviciu și-i dau sprijin. Organizația numai a colonizat, supravegheat, a supus și a explatat pe cei desemnați în această profecție ca flică”. Faptul că flicii Taasisului i se poruncește să străbătă țara ei proprie într-o călătorie de inspecție ca să vadă efectele pe care le va cauza executarea scopului lui Dumnezeu arată că „lucrul nemaiauzit” al lui Dumnezeu va nimici pe organizația Ierarhiei la începutul lui, adică pe corporațiunea neînsoțită, și că un număr de preoți care sunt supuși „Ierarhiei Jurisdicțiunii” vor rămănea în viață câțva timp și vor vedea aceste efecte înainte de a fi nimiciți ei înșiși în cursul bătăliei.

19. Acelea care rămân în viață câțva timp încă după începutul bătăliei zilei celei mari Domnul le zice: „Nu mai este nici-o țarie” (după Biblia engleză). Cuvântul evreiesc care în acest loc a fost tradus în englezește cu „țarie” nu este același cuvânt ce în versetul al patrusprezecelea este tradus în Biblia engleză tot cu „țarie” și în Biblia română cu „cetățuia”. „Niciun brâu nu te mai strânge”, adică din partea organizației mame sau a Tirului modern, din partea „Ierarhiei Jurisdicțiunii”; deoarece acest sistem a fost înjosit adânc în pulbere și nu mai poate da sprijin „corăbiilor” sale. Aceasta dovedește că nu numai preoția de un rang inferior, pe care Ierarhia a întrebuințat-o ca instrument spre a face servicii de o importanță mai mică pentru „organizația jurisdicțiunii”, va trebui să bea potirul mănecii din mâna Domnului, ci și cei mai înalți membri ai Ierarhiei, inclusiv pontificele, vor trebui să beie din el, să verse și să cadă (Ieremia 25:27).

20. Unele traduceri engleze ale Bibliei și și traducerea românească a Sfintei Scripturi redau acest text în felul următor: „Nu mai este niciun jug!”, adică nici-o restrângere, nici-o piedică. Ierarhia împiedică pe aceia care răspândesc adevărul cu privire la ea și informează pe popor despre împărăția lui Dumnezeu ca singura speranță a omenirii. Martorii lui Iehova li s'a poruncit acum de Domnul: „Sculați-vă, să mergeți împotriva Edomului ca să vă războiți cu el!”, și urmând această poruncă cei credincioși merg înainte în mijlocul celei mai mari împotriviri ca să vestească mesajul lui Dumnezeu cu privire la scopul său. Piedeca nu-i poate opri. Ierarhia romano-catolică își întrebuințează toată influența și toată puterea — exercitate prin reprezentanții religiei, prin politicieni, comercianți și tribunale — spre a restrânge pe martorii lui Iehova și a-i împiedeca de a vesti adevărul. Când se va începe Armagedonul această împiedecare va fi înlăturată și nu va mai fi „niciun jug” pentru martorii lui Iehova deoarece atunci lucrarea de mărturie de pe pământ va fi terminată, și însemnarea și strângerea mulțimii mari de oameni prin Domnul va fi făcută. Până atunci „cei patru îngeri cărora li s'a dat să vălăme pământul și marea” continuă să oprească războiul Domnului (Apocalips 7:1—3). Vine timpul

când oprirea va înceta și atunci „cele zece coarne” și „fiara” nu vor mai fi „împiedecate”; și ele se vor ridica împotriva organizației religioase a Ierarhiei și o vor sfâșia după voința lui Dumnezeu, și atunci marele Executor al lui Iehova va distruge complet pe fiecare parte a organizației lui Satan. Religiuoarea care a adus atât de mult timp oară asupra numelui lui Iehova și organizațiile religioase cu legile lor politice și comerciale vor dispărea complet în cursul bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.

21. Precum vechiul Tir și-a întins comerțul peste mare și peste țările de pe coastă de jur împrejur, tot așa Tirul modern, puternicul sistem religios, și-a întins comerțul, din sediul său din Roma despre care se presupune că este de necucerit, asupra tuturor popoarelor din împrejurime. Vine timpul când se va începe „lucrul nemaiauzit” al lui Iehova, și privind la efectele sale, profetul său zice: „Domnul Și-a întins mâna asupra mării; a făcut să tremure împărații; a poruncit nimicirea cetățuilor Canaanului [cetății comerțului; după Biblia engleză]” (Isaia 23:11). Organizațiile religioase susțin în mod lăudăros că atât marea cât și pământul le aparține, însă susținerea lor este falsă: „A Lui este marea, El a făcut-o, și mâinile Lui au întecut uscatul” (Psalm 95:5).

22. În Armagedon Iehova curăță prin Executorul său marea și uscatul de toate corăbiile de comerț ale cetății Tirului, adică de instrumentele, vasele și uneltele ei și de toți sprijinitorii și păcăliții ei. El își întinde mâna spre cele mai îndepărtate colonii ale Tirului modern și le mătură din cale. Domnul zice prin profetul său: „A făcut să tremure împărații”, adică toate puterile stăpânitoare ale pământului, ale căror împărați au săvârșit desfrânare cu Tirul, desfrânata cea bătrână, în scop de profit și îmbogățire reciprocă. Aceste împărații nu vor fi în stare să rămână în picioare când le va clătina Iehova, ei se vor dărâma și vor fi distruse (Hagai 2:21, 22). „Desfrânata” cea bătrână va fi prefăcută mai întâi în cenușă, și după aceea urmează ceilalți. „Apoi unul din cei șapte îngeri, cari țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au desfrânat împărații pământului; și locitorii pământului s'au îmbătat de vinul desfrânării ei... Căci Dumnezeu te-a pus în inimă să-ți aducă la îndeplinire planul [după alte traduceri: hotărîrea] Lui; să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu. Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului” (Apocalips 17:1, 2, 17, 18; Apocalips 18:3). „Împăratul Tirului”, Diavolul însuși, și tot ce aparține împărăției sale, vor fi aruncați cu totul la pământ și vor fi nimiciți (Ezechiel 23:12—19).

23. Iehova dă poruncă înaltului său împuternicit, Christos Isus, să execute organizația nelegiuită, și cu privire la aceasta este scris: „A poruncit nimicirea cetățuilor Canaanului”, adică a cetățuilor de pe țărmul Canaanului sau a Feniciei unde au fost situate cetățile Tir și Sidon. Una dintre cetățile cele mai tari de pe țărmul Canaanului a fost Tirul, și Tirul a fost menționat în mod deosebit în porunca de nimicire (Ieremia 25:22). Tirul modern, organizația romano-

catolică, este un zăgaz, probabil cel mai tare al organizațiunii vizibile a lui Satan. Nici-o cetățuie însă nu este atât de tare încât să poată rezista atarului din partea Executorului lui Iehova. Christos Isus are cheile locuinței morților, și locuința morților nu-l va birui nici pe el și nici pe organizațiunea lui. Ierarhia romano-catolică a adoptat și a aplicat în mod nedrept următoarele cuvinte ale lui Isus cu privire la organizațiunea sa: „Porțile locuinței morților nu o vor birui”; dar nu este departe ziua Domnului când Ierarhia va vedea pierrea ei completă și va recunoaște clar că ziua de a îngela pe alții s'a sfârșit cu totul. Iehova dăruiește acum dinainte această lămurire despre căderea acelei organizațiunii făcătoare și rele aceluia care-l iubese și-l servese credincios pentruca acești credincioși să fie mângâiați prin aceasta și să fie întăriți în speranța lor.

24. Dacă considerăm profetia capitolului douăzeci și trei din Isaia în întregime ea avem impresia că timpul bucuriei Ierarhiei romano-catolice este înainte de Armagedon, adică cu puțin timp înainte de începutul Armagedonului. Dar vine timpul când bucuria acestui sistem religios trebuie să se sfârșească deoarece așa a poruncit Iehova; de aceea a făcut el să se scrie: „Și [Iehova] a zis: De acum nu tei vei mai bucura, fecioară necinstită, fiica Sidonului! Scoală-te și treci în țara Chitim; dar nici acolo nu vei avea odihnă” (Isaia 23:12). Intrucât în fruntea acestei profetii stă scris „povară asupra Tirului” (versetul 1), desigur Tirul este acela căruia i se adresează Domnul cu cuvintele: Fecioară necinstită, fiica Sidonului! Cetatea Sidonului a fost clădită mai întâiu și de aceea este privit Tirul ca fiică. Sidonul a avut o religie diavolească. Tot așa religie păgână a fost premergătoarea papalității și multe din învățăturile diavolești ale păgânismului au fost primite de papalitate; amândouă vin dela Diavolul și sunt copiii lui.

25. Tirul de aceea a putut fi privit ca fiică „fecioară” fiindcă n'a fost căsătorită legal, ei a fost spurcată prin desfrânare și astfel curăția ei a fost „siluită” sau necinstită. Această siluire a castității ei s'a întâmplat cu îngăduința ei, și de aceea ea este „necinstită”. Organizațiunea religioasă romano-catolică a săvârșit desfrânare cu „toți împărații” sau cu toate puterile stăpânitoare pământești ale organizațiunii vizibile a lui Satan; vine însă timpul, și anume tocmai înainte de începutul Armagedonului când Domnul pune în mișcare „celor „zece împărați” sau puteri stăpânitoare ale națiunilor să se ridice împotriva sistemului de religie desfrânat, și atunci acest sistem va fi „violat” în mod brutal sau, după traducerea de Biblie engleză, va fi „apăsat”. Dumnezeu pune în inima puterilor stăpânitoare să facă voința (Apocalips 17:16, 17).

26. Indată ce va sosi timpul când se va începe apăsarea lui mare, sistemul Ierarhiei va căuta odihnă undeva, și cu privire la căutarea sa, Dumnezeu îi zice: „Scoală-te și treci [peste mare] în țara Chitim” și vezi dacă poți găsi odihnă acolo! Intrucât Chitim-ul a fost situat în apropierea cetății Tirului, insula aceasta reprezintă o organizațiune secundară sau de ajutor unde femeia bătrână va căuta odihnă și ajutor, dar nu le va găsi. Aceasta pare a arăta că sistemul Ierarhia romano-catolică va căuta un loc unde să poată găsi mângâiere și de aceea se va smeri și se va adresa la o

organizațiune de mai puțină importanță ca să găsească o cale de scăpare de cea mai adâncă umflătură. Și această va veni negreșit peste ea fiindcă va fi aruncată în gheena (Matei 23:12). Găsi-va sistemul Ierarhia odihnă acolo? Iehova răspunde: „Dar nici acolo nu vei avea odihnă”. Din timp în timp sistemul Ierarhiei a primit câteva lovituri sau a suferit pierderi în ceea ce privește puterea lumescă, dar ea a susținut că aceste lovituri sunt de natură trecătoare. El susține că este de durată veșnică și nu poate pieri, și de aceea poate primi liniștit câteva contra-lovituri trecătoare; astfel de timpuri de așteptare sunt întrebuintate de el spre a face planuri cum să câștige din nou terenul pierdut. Injosirea și dușmănia de care a avut parte Ierarhia în timpul trecut este, după cum susține Ierarhia, „vremea puțină” când Satan este deslegat, însă după trecerea acelei vremi Ierarhia va triumfa (Apocalips 20:3—7). Concluzia ei este iarăși falsă. Timpul degradării sale complete este aproape; prin nimic nu va putea împiedeca aceasta, și de aceea ea nu va găsi nici-o cale de scăpare. Nici măcar membrii individuali ai acestei preoții religioase nu se vor putea travesti îmbrăcându-se cu haine de plugar spre a se face nerecunoscut (Zaharia 13:4—6). Ei nu vor putea scăpa de cercetarea amănunțită din partea altora, și de sigur nu de ochiul Executorului pedepsei lui Dumnezeu. Ierarhia nu va găsi odihnă numai în nimicire completă din care nu se va scula niciodată.

27. Iehova s'a servit de Caldeii, al căror împărat a fost Nebucadnețar, ca executor; și Nebucadnețar preumbrește pe marele Executor al lui Iehova care va executa religiea Diavolului și mai cu seamă pe sistemul romano-catolic (Ezechiel 26:7—14; Ieremia 25:9, 17, 22). De aceea zice Iehova observatorilor: „Iacă pe Haldei, cari nu erau un popor, locuitorii acestia ai pustiei, cărora Asirianul le-a întemeiat o țară; ei înalță turnuri, surpă casele împărătești ale Tirului, le profacă în dărâmbături” (Isaia 23:13). Cuvintele: „Iacă pe Haldei” atrag atențiunea asupra executorului lui Iehova care execută sentința divină asupra sistemului Ierarhiei. Apoi profetul zice: „Acest popor [adică poporul Tirului vechiu și al celui modern, Ierarhia romano-catolică] nu mai este” (Biblia engleză revăzută). De aceea n'ar avea niciun rost, după cum este spus în acest text ca „corăbiile din Tarsis” care au intrat în portul din Chitim, al insulei din apropierea Tirului, să-și continue călătoria la Tir după ce au auzit în Chitim vestea că Tirul nu mai există. În mod asemănător în antitip sau în împlinire li se va spune preoților inferiori, misionarilor și altor organizațiuni secundare că sistemul Ierarhiei romano-catolice sau „Ierarhia Jurisdicțiunii” a încetat de a mai exista și de aceea nu mai are niciun rost de a o mai căuta. Stă scris limpede și de un alt profet că sfârșitul Ierarhiei va fi nimicire completă, și va „fi ea și când n'ar fi fost niciodată” (Obadia 16). În versetul treisprezece din Isaia 23 este scris: „Locuitorii acestia ai pustiei, cărora Asirianul le-a întemeiat o țară”. Cuvântul Asirianul din această parte a textului însemnează că în Geneza 10:11 „cel ce are succes”.

28. În zilele lui Isaia puterea mondială asiriană a avut supremația asupra Caldeilor; dar în zilele lui Ieremia și optsprezece ani înainte de căderea Ierusalimului Nebucadnețar a devenit regele Babilonului.

(Vezi Isaia 39:1—8). Din acest motiv cuvintele lui Isaia 23:13 : „Asirianul le-a întemeiat o țară“, însemnează în mod învederat Caldeii sau Babilonienii. „Asirianul“, reprezintă pe Executorul lui Dumnezeu, pe Christos Isus. Observați că „Asirianul“ nu ca națiune „le-a întemeiat o țară“. Babilonul a existat înaintea Asiriei. În legătură cu Nimrod este scris : „El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Sinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria ; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah“ (Geneza 10:10, 11). un alt autor (Hislop) redă acest text în felul următor : „Devenit tare a plecat din această țară și a zidit Ninive“, capitala Asiriei. Ținând în minte această declarațiune observați că textul, după traducerea engleză revăzută, sună în felul următor : „Asirianul a hotărît“, adică a hotărît pe „acest popor“ din Tir. A hotărît pe acest popor din Tir la ce și pentru cine ? Profetia răspunde : „Pentru fiarele deșertului“ (traducerea Menge). Aceasta însemnează în mod vădit că Executorul lui Dumnezeu, reprezentat prin „Asirianul“, a „hotărît“ că Tirul modern (organizațiunea Ierarhiei romano-catolice împreună cu preoțimea și aliații ei) să fie un loc, o stare, pustiit și lipsit de oameni care să nu fie locuit decât de fiare sălbatice. Observați că cuvintele din Apocalips 18:2, 3 sprijinesc această concluziune : „El a strigat cu glas tare, și a zis : A căzut, a căzut, Babilonul cel mare ! A ajuns un locaș al dracilor [al țapilor sălbatici, al satirilor], o închisoare a oricărui duh necurat [aburi puturoși care se ridică ca niște stafii sau năluci din pământul mlăștinos, murdar și putregăios]. o închisoare a oricărei păsări necurate și urite [un loc căutat de păsările de pradă pe care legea lui Dumnezeu îl declară nepotrivit spre a fi locuit de oameni] ; pentru că toate neamurile au băut din vinul mănecii desfrânării ei, și împărații pământului au desfrânat cu ea, și negustorii pământului s'au îmbogățit prin risipa desfătării ei“. Acest text se referă fără îndoială la organizațiunea religioasă a lui Satan, și partea principală a acestei organizațiuni este Ierarhia romano-catolică. Din acest motiv descopere profetia lui Isaia că Executorul lui Iehova a hotărît pe această organizațiune de religione diavolească la pustiire, și aceasta în armonie cu decretul sau sentința scrisă mai înainte la dictatul lui Iehova.

29. Profetul continuă să profetizeze despre Caldeii cu succes, și referindu-se în mod simbolic la Executorul lui Iehova zice : „Ei înalță turnuri, surpă casele împărătești ale Tirului“. Au fost înălțate turnuri de asediare și astfel s'au suit peste zidurile Tirului de odinioară și au dărâmat casele împărătești ale prinților comerțului. Cu ocazia împlinirii profetiei la Tirul modern, la organizațiunea Ierarhiei romano-catolice, Christos Isus, Executorul sentinței lui Dumnezeu, ridică turnuri de asediu împotriva sistemului religios al Diavolului și împotriva prinților organizațiunii romano-catolice care fac comerț cu oamenii și nimicesc drepturile lor, și sistemul, inclusiv așa zisul „Sfântul Părinte“ și toți prinții bisericii care fac comerț, cado. Și ce este rezultatul ? Profetul răspunde : „Le prefac în dărâmături“, adică : Executorul lui Iehova dărâmă la începutul Armaghedonului sistemul religios al Diavolului.

30. Zidurile de apărare ale sistemului romano-catolic care au ocărit atât de mult timp numele Dumne-

zeului Celui Atotputernic vor fi prefăcute cu totul în dărâmături, și apoi indivizii care vor mai rămânea un timp oarecare în viață vor avea motiv să se vâiete. Din acest motiv zice profetul lui Iehova : „Bociți-vă, corăbii din Tarsis ! Căci cetățuia voastră [adică a Tirului modern] este nimicită“ (Isaia 23:14). Aceasta este o declarațiune asemănătoare cu cea făcută în Isaia 23:1, și ea arată că acest „bocet“ se ridică la începutul Armaghedonului când cade Ierarhia. În traducerea Menge versetul al patrusprezecelea sună : „Bociți-vă, corăbii din Tarsis ! Căci zidul vostru de apărare este nimicit“. Conform hotărârii Domnului Iehova „Ierarhia Jurisdicțiunii“ guvernul central al sistemului religios, care își are sediul în cetatea Vaticanului, Italia, de unde lucrează și înșeală pe popor de veacuri și ocă răște numele lui Dumnezeu, va fi distrusă și va pieri cu siguranță ; și când va pieri acest zid de apărare sprijinitorii lui nu vor putea face altceva decât să se bocească. Armaghedonul va fi împlinirea complectă a profetiilor din Isaia douăzeci și trei, versetele unu până la patrusprezece, examinate mai sus.

Împlinire aparentă

31. S'a sugerat că versetele unu până la patrusprezece din Isaia douăzeci și trei descriu anumite experiențe rele pe care le-a făcut Ierarhia romano-catolică în decursul unui period de șaptezeci de ani, și anume din 1848 până în 1918, când a fost „uitată“ și „bocețele“ ei au putut fi auzite ; și că la sfârșitul acestui period Biserica romano-catolică ocupă din nou locul de frunte, și de aceea partea din urmă a profetiei scrisă în Isaia 23 se împlinește după realizarea părții prime a profetiei. Faptele nu corespund acestei concluziuni, deoarece „bocetul“ Tirului se referă în mod clar la ceea ce se întâmplă la începutul Armaghedonului. Totuși se arată o împlinire aparentă a profetiei despre „bocetul corăbiilor din Tarsis“ sau a sprijinitorilor Tirului în decursul celor șaptezeci de ani menționați mai sus ; dar în loc de a numi aceasta o împlinire este mai potrivit de a o privi ca o paralelă într'o măsură mică ca cea dată în profetie. Este convenabil de a cita în acest loc anumite fapte istorice care aparțin subiectului, care fapte s'au întâmplat în decursul periodului de șaptezeci de ani din 1848 până în 1918 pentru că cercetătorul să le cumpănească cu ocazia studiului profetiei și în același timp să înlăture prin această examinare o anumită îndoială care în alt chip poate c'ar exista. Aceste fapte istorice intercalate aici sunt extrase din izvoare cunoscute și privite ca competente, și ele se referă la sistemul religios romano-catolic din 1848 până în 1918.

Fapte istorice

32. 1848. 22—24 Februarie : Revoluție în Franța ; Regele Louis Philippe a abdicat ; se proclamă republica. Martie : Revoluția în Austria. Mișcare revoluționară în Germania. Răscoală în Roma ; populația cerc un minister democratic și proclamarea națiunii italiene ; Papa (Pius IX) ezită ; Romanii înconjoară palatul și se dă o luptă. Papa acceptă un minister popular (cardinalul Palma, secretarul Papei, este ucis în această luptă)... 16 Noembrie. În 20 Noembrie se publică o Constituțiune liberă. În 24 Noembrie Papa fuge

deghizat la Gaeta, 28 Noiembrie : Papa protestează împotriva procedurii guvernului provizoriu (din Roma).

33. 1849. Ianuarie : Revoluție în diferitele state ale peninsulei italiene. 8 Februarie : Adunarea națională romană desbracează pe Papa de toată puterea lumească și în forma de guvern republican. 18 Februarie : Papa face apel la puterile catolice (ale lumii). „El s'a bucurat acum de simpatia reacționarilor din întreaga lume care priviseră atât de rece încercările sale de reformă de mai înainte : dar el își atrage blestemul liberarilor a căror chestie o părăsise. Roma lăsată fără domnitor a înflorit în republică. Papa a protestat împotriva tuturor măsurilor luate de ea și a chemat lumea catolică să o apese (Enciclopedia lui McClintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX“). 3 Iunie : Francezii sub conducerea mareșalului Oudinot încep un atac asupra Romei. În 30 Iunie, după o rezistență curajoasă, Romanii au capitulat înaintea armatei franceze. 4 Iulie : Adunarea romană este dizolvată, și un ofiter din tabăra lui Oudinot vine în Gaeta ca să predea Papei cheile Romei.

34. 1850. Aprilie : Papa se întoarce la Roma : Cardinalul Antonelli devine ministru de externe. „Papa s'a învânciat în Aprilie 1850 înconjurat de baionetele unei armate franceze... Prima sa fantă a fost o perfidie : el a anulat Constituțiunea drepturilor scrise pe care o garantase supușilor săi. Inchizițiunea și-a început din nou activitatea sfântă... Biblia a fost interzisă“ (Enciclopedia de McClintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX“). 24 Septembrie : el publică o bulă prin care instituie o ierarhie romano-catolică în Anglia.

35. 1861. 27 Martie : Cavour ridică Roma la rangul de capitală a Italiei. Iunie : Împăratul Franței refuză o uniune cu Austria și Spania spre a menține puterea temporală a Papei. „În anul 1868 Austriecii au rupt concordatul și au declarat emanciparea lor spirituală. În un an după aceea regina Izabela a fost izgonită din Spania, și guvernul poporului a refuzat să fie legat cu navalitatea prin ceva tractate anterioare [29 și 30 Septembrie]“. În 16 Februarie 1873 a fost proclamată în Madrid, Spania, prima republică spaniolă. (Enciclopedia de McClintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX“).

36. 1870. 11 Septembrie : Papa refuză condițiunile oferite de regele Italiei (suveranitate asupra orasului Leon și năstrarea veniturilor sale). 20 Septembrie : După o scurtă rezistență a trupelor papale străine care a încetat din porunca Papei, trupele italiene sub comanda [generalului] Cadorna intră în Roma. 21 Septembrie : Cardinalul Antonelli publică un protest diplomatic împotriva ocupării Romei de Italiani. 26 Septembrie : protestul Papei (încă tot Pius IX). 29 Septembrie : Circulara Papei adresată cardinalilor în care se plânge de invaziune, pierderea libertății sale și deschiderea sacului postal al său. 2 Octombrie : plebiscit (vot ce face cunoscut voința întregii națiuni) : din 167548 de voturi 133681 sunt pentru unirea (Romei) cu regatul Italiei. 8 Octombrie : Rezultatul plebiscitului este trimis regelui (Italiei) 9 Octombrie : Roma și provinciile sale anexate regatului prin edict regal.

37. 1871. 13 Mai : Lege care garantează Papei libertate personală deplină și onoruri, un venit de 3.225.000 de livre etc. : refuzată de Papa în cuvântarea sa. 15 Mai. 27 Octombrie : Cuvântare solemnă a Papei, nu-

mirea mai multor episcopi italieni ; continuă a refuză garanțiile (Dictionary of Dates de Haydn, sub „Roma“ „Papi“, „Franța“, „Spania“ etc.).

38. „În anul 1870 războiul cu Prusia a nimicuit și sfârșit imperiul în Franța, și cu căderea lui Napoleon [Jerome] nu numai că și Francezii au refuzat să fi legați de Roma, ci porțile cetății vecinice s'au deschis întregii Italii. Cu toate străduințele [regelui] Victor Emmanuel pentru pace, Papa a stăruit în protestul său încăpăținat împotriva schimbării de neînălțurat a lucrurilor... El a trăit retras în Vatican și s'a numit o însuși un prizonier“ (Enciclopedia lui McClintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX“).

39. 1878. 7 Februarie : Papa Pius IX moare. „El a murit în 7 Februarie 1878 după o boală lungă [hidropizie]... Misiunile bisericii au fost de asemenea întărite și au fost duse înainte în *partibus infidelium*, și în țările care mai înainte au fost păgâne sau protestante mari domenii bisericești au fost adăugate numerosului cler care a fost dator „ascultarea latină“. El a luat măsură prin scrisoarea papală din 1850 pentru guvernul bisericii din Anglia... bucurându-se de triumful presupus al bisericii sale în țara care a fost timp de trei secole locul reformatiunii. După aceea el a creat în țara noastră [în Statele Unite ale Americii] o puternică Ierarhie romano-catolică prin faptul c'a ridicat în anul 1875 pe arhiepiscopul din New-York la rangul de cardinal, și a pregătit calea introducerii din nou a Ierarhiei în Scoția, ceea ce în 1878 s'a ajuns... Una dintre petele cele mai rușinoase de pe paginile istoriei guvernului său este convertirea violentă a băiatului evreu Mortara, și la acest capitol aparține și situația mizerabilă a Evreilor din Roma, unde zidurile ghetto-ului (cartierului Evreilor) au fost înlăturate numai după introducerea puterii italiene“ (Enciclopedia lui McClintock and Strong, volumul VIII, „Pius IX“).

40. „Afară de aceasta el a întemeiat patru dioceze noi în Statele Unite, și anume în Albany, Buffalo, Cleveland și Galveston, toate în anul 1847. În anii de mai târziu el a mai întemeiat aproape 50 de dioceze în o-rase americane de mărime mijlocie... Lucrurile s'au desfășurat acum prea repede și prea întins pentru Pius care a refuzat să favorizeze mișcarea revoluționară... Amenințat de poporul de jos în palatul său propriu, el a fugit la Gaeta, și în Februarie 1849 a fost proclamată o republică romană având ca președinte pe Mazzini. Louis Napoleon a hotărât însă să restaureze pe Papa și în acest scop a trimis o expedițiune la Roma sub comanda lui Oudinot, prin care patrioții italieni conduși de Garibaldi au fost biruiți. Roma s'a predat în 3 Iulie : dar Papa numai în Aprilie 1850 s'a întors în capitala sa... Papa însuși și-a concentrat acum toată atențiunea asupra bisericii. El a rechemat pe Iezuiți, a canonizat sfinți și a înființat două dogme... în anul 1854... în anul 1870 înainte de acest timp domeniul stăpânirii lumesti al Papei s'a micșorat în chip lamentabil, și anume din cauza unificării progresive a Italiei sub Victor Emmanuel. Totuși puterea lumească a Papei a fost asigurată prin prezența unei trupe franceze în Roma... În 20 Septembrie 1870 trupele italiene au intrat în Roma, și puterea lumească a Papei s'a sfârșit. Vaticanul a fost lăsat Papei : relațiune diplomatică liberă, onorurile convenite unui domnitor, o listă civilă de 129.000 anual i-au fost asigurate. El însă a refuzat

toate acestea, s'a închis în Vatican și în grădina sa, declarând că este deținut și este un prizonier în palatul său propriu" (The Americana, volumul 22, „Pius IX", pagina 137).

41. 1878. 4 Martie: Ierarhia romană făcută să renască de Papa: Arhiepiscopat în Glasgow, episcop în Dungeld etc. Aceasta s'a întâmplat cam la o lună după moartea lui Pius IX, care a fost Papă aproape 32 de ani. „În Noembrie 1848 [anul fugii lui Pius IX la Gaeta] episcopii germani ai corporațiunii romane s'au adunat în Würzburg ca să se sfătuiască cu privire la metoda cea mai bună de procedare în acel period critic... Cu puțin timp înainte de aceea se crease o organizațiune de o importanță mare în care să conlucreze și laici, și anume într'o măsură proeminentă, și aceasta a fost Uniunea Pius, perechea romano-catolică a sinoadelor bisericii protestante... În Octombrie 1848 a fost întemeiată în Mainz prima uniune de felul acesta sub numele de uniunea Pius. Aici au fost unite toate uniunile singuratică într'o mare uniune comună, și anume sub numele de „Uniunea catolică a Germaniei"; deși în întrebuintărea obișnuită i s'a spus pe scurt Uniunea Pius... O a doua adunare s'a ținut în Breslau unde s'a primit scrisoarea papală și adunarea a exprimat pe față că „o Germanie unită numai cu un creștinism catolic este posibilă". Și aici s'a organizat o nouă asociațiune, și anume Uniunea Vincentius pentru misiunea interioară... În Statele Unite nu există o localitate mai mare în care să nu se găsească una dintre aceste uniuni. Tendința este la toate aceleași deși au nume diferite. Scopul acestor organizațiuni în Statele Unite este de a aduce statul cât se poate de mult sub influența Ierarhiei și a-l supune stăpânirii sale, și terenul de activitate este arena politică. Ei influențează deja corpurile legiuitoare, autoritățile școlare; ba, noi putem zice că formează un stat în stat". (Enciclopedia lui McClintock and Strong, volumul 8, „Pius Societies").

42. 1914. 3 Septembrie: Cardinalul dela C'iesa a fost ales ca urmaș al lui Pius X și a luat numele Benedict XV. 1917. 1 August: Benedict XV emite „nota sa de pace celebră", „la care președintele Wilson răspunde în numele aliaților și a puterilor asociate că idealurile exprimate [de Papă] sunt în același timp și idealurile lor, dar că puterile centrale n'au părut a fi dispuse de a le recunoaște sau a le accepta". (The Americana, volumul 3, „Benedict XV").

43. 1918. 11. Noembrie: Inceputul marii campanii în favorul fondului de războiu în Statele Unite, la care iau parte șapte organizațiuni. „Firește, că a fost o mare nemulțumire din pricina acestui aranjament — mai cu seamă din cauză că consiliul de războiu catolic, în care sunt cuprinși și cavalerii lui Columb, primește 30.000.000 de dolari. Aceia care sunt împotriva hugenului unit sunt de părerea că organizațiunea cavalerii lui Columb ca atare nu are mai mult drept la privilegiu de cvartir și tranșee decât alte societăți secrete, și că biserica catolică nu-i permis să aibă privilegiu în lagărul de războiu sau pe câmpul de bătăie care nu se acordă și altor corporațiuni religioase... Biserica catolică cu deosebire va sta ca o organizațiune politică care în tot cursul războiului n'a lăsat niciun mijloc neîncercat spre a favoriza interesele papale... Și între acuzele care vor fi ridicate după războiu împotriva bi-

sericii catolice va fi uzufructul ei ciudat din privilegiile de cvartir și tranșee și metoda poruncitoare prin care și-a asigurat un loc în fondul de războiu" (The Apostolic Review, 19 Noembrie 1918).

44. 1918. 30 Noembrie: „Evening World" din New York zice că Papa dorește să iei parte la conferința de pace ca să câștige ceva „putere lumescă", și adaugă că Vaticanul încearcă să instaleze în clădirea Vaticanului un birou de telegraf privat cu legături telegrafice private cu toate guvernele pentruca să nu fie silit să se folosească de liniile telegrafice italiene. (The Watchtower, 1 Ianuarie 1919, Paginile 4, 5).

45. 1919. Ianuarie: Benedict XV eliberează pe catolicii italieni cu totul de toate împiedecările de a lua parte la mișcările politice italiene. Relațiunile sale cu casa regală italiană au fost mai cordiale decât ale oricărui Papă dela 1870, și faimoasa „chestiune romană" a fost lăsată de el să se aranjeze pe calea cea mai bună. La începutul „guvernului" lui Benedict cam douăzeci de națiuni au întretinut relațiuni diplomatice formale cu Vaticanul. La sfârșitul lui, în anul 1922, au fost mai multe de treizeci și una. Relațiunile cu Franța au fost restabilite din nou și Imperiul Britanic a luat măsuri pentru o reprezentare mai intimă. Se începuseră tratative pentru schimbul de ambasadori cu Tokio, Japonia. („The americana", volumul 3, „Benedict XV").

46. 1919. 11 Martie: O știre a lui „Associated Press [Agenție de știri]" din Paris sună după cum urmează: „Am auzit că Papa Benedict a adresat puterilor un apel în care a subliniat urgența unei încheieri grabnice de pace cu Germania. Am înțeles că Papa a zis că Vaticanul are informațiuni sigure că situația socială și economică din Germania este foarte serioasă, și că el se teme că bolșevismul se răspândește cu o astfel de repeziune încât rezultatul ar putea fi întemeierea unui stat bolșevic care s'ar uni cu Rusia bolșevică". („The Watchtower", 1 Aprilie 1919, paginile 100, 101).

47. 23 Martie 1919: Prima adunare de Fasciști în Milano, Italia. Mai: Adolf Hitler vizitează prima sa adunare nazistă în München, Germania. Septembrie: Conferința catolică națională pentru bunăstare [NCWC — National Catholic Welfare Conference: mai înainte Sfat (Council) se organizează în Statele Unite.

48. După sfârșitul războiului mondial în anul 1918 Ierarhia romano-catolică a observat că a sosit timpul potrivit ca să facă străduințe spre a dobândi din nou puterea lumescă pe care a posedat-o această instituțiune odinioară. Ierarhia și-a continuat apoi străduințele care în 11 Februarie 1929 au fost încununate cu succes când s'a vestit în mod public că puterea lumescă a Papei a fost restabilită.

49. Acum este important de a constata care este însemnarea și aplicarea celor „șaptezeci de ani" menționați în profetie, ce vrea să se spună cu aceea că desfrânata va fi dată uitării, și ce este însemnarea „cântecului despre desfrânată". Este de ajuns a spune în acest loc al studiului că profesia din versetele 15 și 16 se împlinesc înainte de începutul „bocetului" menționat în versetele 1 până la 14, care „bocet" marchează clar începutul bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Acum urmează examinarea a celei părți a profetiei care a fost scrisă mai la urmă.

Intrebări pentru studiu

- Alin. 1. Ce scop vedem în faptul că afacerile națiunii lui Israel și ale oamenilor care au avut ceva de aface cu Israel au fost dirijate și conduse? Pentru care situațiune de astăzi i s'a făcut acea îngrijire?
- Alin. 2, 3. Unde au fost situate cetățile Tir și Sidon, insula Chitim și colonia Tarsis? În ce legătură au stat unele cu altele? Ce însemnează aceasta cu ocazia împlinirii lui Isaia 23:6?
- Alin. 4. Arată motivul pentru întrebarea: „Aceasta este cetatea voastră cea veselă?” Explică cuvintele celelalte: „Care avea o obârșie veche” și aplică aceste cuvinte.
- Alin. 5, 6. Pentru ce se spune: „Ale cărei picioare o vor duce să locuiască departe”? Arată cu ajutorul textelor biblice care se referă la această chestie, pentru ce și cum se va face aceasta.
- Alin. 7, 8. În ce măsură au lucrat „Tirul și Sidonul și toate ținuturile Filistenilor”, cum este spus în Ioel 3:4-6? Cum se va purta Doamnel Dumnezeu cu ei pentru aceasta, după cum este scris în Ioel 3:7, 8?
- Alin. 9, 10. Ce judecată așteaptă pe Tirul modern după cum este spus în Amos 1:10? Pentru ce va fi pedepsit cu „foc” după cum zice textul? Pentru ce numește Isus pe „această bandă „șerpi, pui de năpârei” și se îndoiește de aceea că vor putea scăpa de gheena?
- Alin. 11. Pentru ce se aplică acuza lui Isus din Matei 23:15 lucrării Ierarhiei romano-catolice? Arată că Isaia 23:8 descrie potrivit pe organizațiunea romano-catolică în limbaj profetic.

- Alin. 12-17. Arată scopul întrebării: „Cine a luat această hotărâre împotriva Tirului?” Aplică cu ajutorul scripturilor respective răspunsul dat în versetul al nouălea.
- Alin. 18-20. Arată cine este „fiica Tarsisului”. „Străbate-ți țara, ca Nilul”: cum și în ce scop? Ce se înțelege sub cuvintele: „Niciun brâu nu te mai strânge”? Ce dovedește aceasta?
- Alin. 21-25. Când și cum își va întinde Iehova mâna asupra mării, după cum este profetizat aici? Pe care „împărății le va clătina și cum? Arată cine este „cetatea comercială prezisă. Cui va da Iehova poruncă cu privire la ea, și cum se va executa această poruncă?
- Alin. 24-26. Arată cine este „fecioara necinstită, fiica Sidonului”. Cum s'a 'bucurat' și pentru ce nu se va mai bucura? Când și cum va trece „în țara Chitim”? Pentru ce nu va găsi acolo odihnă?
- Alin. 27-29. Arată motivul pentru următoarea expresie din Isaia 23:15: „Iată țara Caldeilor”. Explică și aplică următoarele declarațiuni: a) „Acest popor nu mai este”; b) „Asirianul a poruncit locuitorilor pustiei”; c) „Ei înalță turnuri, surpă casele împărătești ale Tirului”; d) „le prefac în dărămături”.
- Alin. 30. Aplică versetul 14.
- Alin. 31-48. Ce s'a sugerat cu privire la împlinirea lui Isaia 25 referitor la ordinea scrierii acestei profeții? Menționează fapte istorice care confirmă concluziunea că partea din urmă a profeției scrisă în Isaia 25 se împlinește înainte de împlinirea primei părți.
- Alin. 49. Ce puncte trebuie constatate cu ocazia examinării pe mai departe a acestei profeții?

(W. T. din 15 Aprilie 1937).

«CÂNTEC DESPRE DESFRÂNATĂ»

P A R T E A III-a

„Ia harfa și străbate cetatea, desfrânată dată uitării; cântă bine, cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine”. (Isaia 23:16).

ZIUA LUI IEHOVA“ este expresiunea care este întrebuințată în profeție și care arată timpul când Iehova ridică pe Regele său însărcinat pe tron și-l trimite să domnească (Psalm 2:6; 110:2). Sfânta Scriptură vorbește despre ea ca despre „ziua aceea”. Această expresiune marchează timpul când Christos Isus, Regele, a început să intrerupă domnia lui Satan pe care acesta a putut-o continua neîmpiedecat atât de mult timp. Acest timp este marcat prin începutul războiului în cer care a avut ca urmare că Satan și ingerii lui au fost alungați din cer și au fost aruncați pe pământ (Apocalips 12:7). Așa zicând în acelaș timp a izbucnit pe pământ războiul mondial. În acest timp s'a început supunerea lui Satan și ea culminează în cele din urmă în Armagedon. Despre acest timp este vorba în Isaia 23:15 unde stă scris: „În vremea aceea [în ziua aceea]”. În acest punct profeția în împlinire se întoarce dela descrierea lucrurilor care se vor întâmpla la începutul Armagedonului înapoi la cercetarea lucrurilor sau cauzelor care provoacă direct lupta. Timpul când se împlineste această parte a profeției din Isaia 23:15 este anul 1914 (după Christos) când dușmanul a fost aruncat din

cer. După cum au arătat faptele istorice relatate în articolul precedent al revistei, Ierarhia romano-catolică n'a fost privită mai mult în anul 1914 și mulți ani înainte de aceea ca putere stăpânitoare lumescă pe pământ. În decursul aceluși period de timp s'a susținut că Papa este „prizonierul alb” în Vatican.

2. Văzând că Tirul din vechime a reprezentat pe organizațiunea Ierarhia romano-catolică care este prin urmare Tirul de astăzi, va fi de ajutor la examinarea profeției dacă finem înaintea ochilor scopul final sau scopul principal al Ierarhiei, și acesta este: Să stăpânească peste națiunile pământului ca reprezentantul presupus al lui Christos, și anume cu lozinca falsă „Christus Rex”, adică „Christos Regele”; și prin aceasta se înțelege de fapt Papa, capul „Ierarhiei Jurisdicțiunii” romano-catolice de pe pământ. Aceasta a fost ținta organizațiunii romano-catolice dela început, dar din timp în timp a suferit contra-lovituri pe care această organizațiune le atribuie opozițiunii din partea dușmanilor ei.

3. Profetul lui Iehova zice: „În vremea aceea, Tirul [Tirul modern, organizațiunea Ierarhiei romano-catolice] va fi dată uitării”. De cine va fi dată uitării?

De amanții ei nelegitimi de mai înainte care au săvârșit curvie cu ea. Ea a fost uitată ca putere lumescă. Puterile stăpânitoare politice nu au luat-o mai mult în socoteală ca putere lumescă și au privit pe Papă numai ca sfătuitor spiritual fără influență puternică, care nu este de temut. Nu trebuie trasă neapărat concluzia că Ierarhia a fost uitată timp de șaptezeci de ani. Profetia fixează limpede timpul când va fi dată uitării zicând: „In vremea [după alte traduceri: ziua] aceea“. O comparație a cuvintelor din versetul 15 cu cele din versetul 17 arată limpede următoarele: Că desfrânata va fi uitată în decursul unei perioade, și că timpul când va fi uitată, despre care vorbește profetia, cade în „ziua aceea“, adică în ziua lui Iehova; și că la sfârșitul celor șaptezeci de ani Domnul va cerceta Tirul. Această cercetare din partea Domnului, evident, nu se face spre a clădi Tirul, ci spre a-l condamna, și această cercetare se începe cu „lucrarea ciudată“ a lui Iehova și se termină cu începutul „lucrului nemaiauzit“ al lui Iehova.

Perioada de șaptezeci de ani

4. Profetia lui Isaia examinată aici a găsit un paralel în profetia exprimată de Ieremia în care cei „șaptezeci de ani“ au fost legați cu cei șaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului. Cu privire la aceasta zice profetul lui Iehova Ieremia: „Iată: voi trimite să aducă toate popoarele dela miazănoapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului: îi voi aduce împotriva acestei țări [Iuda și Ierusalim] și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur [inclusiv Tirul], ca să le nimicească cu desăvârșire [pentru șaptezeci de ani, în timp] și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărămături vecinice.. Toată țara aceasta [Canaan] va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea [inclusiv Tirul] vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani. Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela [prin alungarea lui Satan și a îngerilor lui din cer, ceea ce s'a început în anul 1914 după Christos], zice Domnul, pentru neleguirile lor; voi pedepsi țara Haldeilor, și o voi prefăce în niște dărămături vecinice“. Pe care țară o va face Dumnezeu niște dărămături vecinice (versetul 9)? Desigur că Tirul este cuprins în aceasta căci este scris: „Tuturor împăraților Tirului, tuturor împăraților Sidonului, și împăraților ostroavelor cari sunt dincolo de mare“ (Ieremia 25:9—22).

5. Profetul lui Dumnezeu Zaharia vorbește despre împlinirea antitipică a acestei profeții asupra Israelului spiritual reprezentat de Ierusalim, și timpul este indicat clar. (Vezi Zaharia 14:1, 2; cartea „Progățiri“, pagina 281, în englezeste). N'a fost de lipsă ca Israelul spiritual să fie pustiit șaptezeci de ani literalmente întregi spre a împlini tabloul tipic al distrugerii Ierusalimului de odinioară. Pustiirea Israelului spiritual s'a împlinit în anii dintre 1914 și 1919, adică în decursul unui spațiu de timp de aproximativ patru ani. În acel timp Israelul spiritual, adică rămășița, a împlinit și tabloul despre întoarcerea la Sion din captivitatea Babilonului, și astfel cei șaptezeci de

ani de pustiire au fost socotiți ca împliniți pe deplin în antitip. De importanță a fost prin urmare pustiirea, nu însă durata.

6. Observați că Ieremia socotește pustiirea de șaptezeci de ani a Tirului ca un eveniment care are loc în același timp cu cei șaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului: prin urmare cu ocazia împlinirii prezente cazul Tirului, aplicat Ierarhiei romano-catolice, stă tot așa ca și cazul Israelului spiritual. Pustiirea sau lipsirea de putere lumescă sau timpul uitării ei n'a trebuit să dureze neapărat șaptezeci de ani literalmente. Lucrul principal aici este pustiirea în sine și nu durata ei. Mai departe perioada de pustiire de mai sus are loc „in ziua aceea“, prin urmare n'a putut avea loc înainte de începutul zilei lui Iehova, adică nu înainte de anul 1914.

7. Intrucât în timp sau în tablou ambele perioade egale de lungi se scurg paralel, cei șaptezeci de ani asupra Tirului modern, Ierarhia romano-catolică, pot fi calculați sfârșindu-se cam în același timp ca pustiirea rămășiței noului Ierusalim, adică cam la sfârșitul anului 1918 sau la începutul anului 1919. De aceea nu este deloc necesar de a calcula îndărăt din 24 Noembrie 1918 până în 24 Noembrie 1848 spre a fixa timpul. E de ajuns a ști că Ierarhia romano-catolică a fost uitată și trecută cu vederea „in ziua aceea“, adică din anul 1914 până în anul 1919, și a nume de aliații ei politici de mai înainte care săvârșiseră desfrâu cu ea și o priviseră ca putere lumescă. Dacă faptele observate arată că Ierarhia romano-catolică a fost uitată și neglijată din anul 1914 până în anul 1919 de puterile politice, aceasta este o nouă confirmare a concluziunii că perioada de șaptezeci de ani așa cum s'a amintit mai sus s'a împlinit.

U i t a t ă

8. Ierarhia romano-catolică a căutat în decursul războiului mondial să ocupe o pozițiune lumescă proeminentă, dar nu i-a reușit. În decursul aceluși timp Papa a fost în general bănuț, mai cu seamă de aliați, și aceasta cu bun motiv. Deși Papa a încercat să se ascundă înapoia susținerilor că este neutral și observă neutralitate strictă, susținerile sale n'au fost privite ca sincere. Observați următoarele fapte istorice: „Londra“, Tractat din (1915). O convențiune secretă încheiată în 26 Aprilie între Italia, Franța, Marea Britanie și Rusia și în sfârșit iscălită în 9 Mai 1915, fixând condițiunile în care Italia s'a declarat gata să intre în războiu pe partea Aliaților, a Antantei. „Prin tractatul de pace viitor“ Italia a trebuit să primească Trentino și întreg Tirolul de Sud până la granițele sale naturale, pasul Brenner;... Sfântului scaun nu i s'a permis să se amestece prin demersuri diplomatice în chestia păcii sau în întrebări care au rezultat din războiu“ („The Encyclopedia Americana“, volumul 17, paginile 632—633).

9. Noi vedem că Aliații au urmat o convențiune secretă de a ignora pe Ierarhia romano-catolică, mai cu seamă pe capul ei. O revistă publicată în Washington (D. C.) în Martie 1929, numită „The Protestant“ (volumul 9, No. 1, pagina 1, alineatul 3 și 4) zice: „În decursul întregului războiu mondial revistele dioceze-

lor Ierarhiei din această țară [din Statele Unite] au îmboldit ambițiunea papală, propunând ca Papa să se pună la judecată asupra beligeranților ca arbitru de pace. Italia a fost aceea care a pus capăt acestei năzuințe. În pactul din Londra [tractatul din 1915 menționat mai sus] acea țară a făcut o convențiune care exclude pe Papa dela participarea la conducerea ostilităților sau dela fixarea condițiilor de pace. Italia a exclus papalitatea dela ambele conferințe de pace din Haga. Concordatul [din anul 1929], a înlăturat această piedică. Italia, potrivit cel mai rezoluț al scaunului papal, a devenit aliatul său cel mai important. Aceasta dovedește că Papa în decursul războiului mondial a încercat să întretină legături nepermise cu puterile politice ale națiunilor, însă în decursul acelei perioade, adică între anul 1914 și anul 1919, a fost dat laoparte și a fost uitat, și aceasta corespunde exact timpului când Izraelul spiritual s'a nfiat în prinsoarea organizației lui Satan. Farmecele desfrânatei celei bătrâne n'au exercitat în decursul războiului mondial nici-o atracțiune asupra națiunilor lacome, deoarece toată dorința lor a fost îndreptată asupra împărțirii prăzii mari care a fost în perspectivă. Aceste fapte împlinesc exact profetia despre „desfrânata dată uitării”. Baba și-a plecat capul în decursul aceluși timp și a purtat haine lungi, negre. Dar iată că la sfârșitul acelei perioade s'a trezit, după cum prezice profetia.

10. În profetia (Isaia 23:15) stă scris: „Cât ține viața unui împărat”. În tip acel „un împărat” a fost linia regală babiloniană dela Nebucadnețar până la Belșazar din țara Caldeilor. Dar în antitip sau la împlinirea profetiei „în ziua aceea”, și anume din anul 1914 încoace, a început să domnească Christos Isus, Regele lui Iehova care a fost pus pe tron, și el a guvernat de atunci încoace. „Ca zilele unui împărat” (Leaser); „conform zilelor unui anumit împărat” (Rotherham). Aceste două traduceri engleze din urmă ajută a limpezi chestia și se referă fără îndoială la „împăratul Caldeilor” și la timpul de pustiire antitipic care s'a împlinit din anul 1914 până în anul 1918, după cum s'a spus mai sus. Războiul mondial s'a sfârșit în 11 Noembrie 1918; în curând după aceea Papa a început să iasă din situațiunea sa strâmtorată și timpul „uitării” s'a sfârșit. Când a început a se discuta conferința de pace, Papa a început îndată să se miște și a încercat să primească un loc la aceea conferință. „Evening World” din New York a publicat în 30 Noembrie 1918 o declarație cum că „Papa [în acel timp Benedict XV] dorește să ieie parte la conferința de pace spre a câștiga o anumită putere temporală”; în același timp s'a raportat că Vaticanul vrea să instaleze în clădirea Vaticanului un birou de telegraf propriu cu linii private „spre a fi legat în mod privat cu toate guvernele ca să nu fie silit să întrebuițeze liniile italiene”. (Vezi revista engleză „The Watchtower” din 1 Ianuarie 1919). Guvernul italian a împins până în acel timp pe „dama cea bătrână” spre fund. Conferința de pace s'a început în 18 Ianuarie 1919 și atunci a fost prezentat pactul Ligii Națiunilor, care mai târziu a fost adoptat. Cu ocazia acelei conferințe Papa a făcut străduințe să câștige un loc cu aceleași drepturi ca guvernele sau statele politice, dar nu i-a reușit. Toate faptele acestea ara-

tă că în decursul perioadei menționate mai sus doamna cea bătrână a fost dată uitării.

11. Evenimentele menționate mai sus au avut loc cam la șaptezeci de ani după 24 Noembrie 1848, la care dată Papa travesfit a fugit din Roma. În 8 Februarie 1849 guvernul italian a desbrăcat pe Papă de toată puterea lumească. Dar aceste fapte par a avea numai o legătură secundară cu profetia și nu sunt o împlinire a ei. Aceste fapte au contribuit la aceea să ascundă înseamnărea adevărată a profetiei un timp oarecare până când a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu spre a o intelege. Profetia zice mai departe (versetul 15); „La sfârșitul celor șaptezeci de ani [a pustiirii tipice și antitipice] Tirul va cânta ca o desfrânată” (Biblia engleză). Alte traduceri redau această parte a profetiei după cum urmează: „Se va întâmpla Tirului ea și desfrânatei despre care vorbește cântecul”; „cum spune cântecul despre desfrânată” (Miniatur); „cum se cântă despre desfrânată” (Zunz); „se va întâmpla Tirului cum este spus în cântecul despre desfrânată” (Menge). Observați că aici nu este vorba de un cântec cântat de desfrânată însăși, ci de un cântec al desfrânatei sau despre desfrânată. Acesta pare a fi motivul că în traducere textul versetului al șasesprezecelea este pus în ghilemele. Prin urmare versetul șasesprezece este „cântecul”. Acest „cântec despre desfrânată” trebuie să fie o profecie a Domnului despre sistemul de religie desfrânat, adică despre organizațiunea romano-catolică, aliații și sprijinitorii ei, și și este cu siguranță. Această profecie prezice cum se va purta ea îndată după sfârșitul perioadei când a fost uitată. Cântecul începe să reînsuflească comerțul și patronajul ei precum și străduințele sale de a-și atinge scopul principal, și anume stăpânirea dictatorială asupra națiunilor pământului ca reprezentantul lui Christos.

12. Cuvintele „cântecului despre desfrânată” sunt adresate desfrânatei însăși, adică Ierarhiei romano-catolice, și anume în decursul perioadei după sfârșitul războiului mondial în anul 1918, prin urmare după ce Satan și banda sa nelegiută de îngeri au fost alungați din cer și aruncați pe pământ și când Satan a început să-și strângă forțele vizibile și invizibile la Armaghedon. Cu ocazia acestei procedări sau lucrări Satan aduce pe instituțiunea sa religioasă, organizațiunea romano-catolică, în activitate și în primele șiruri ale bătăliei. Aceasta marchează timpul când Domnul clădește Sionul și trimite pe rămășiță ca martorii lui să vestească numele și împărăția sa pe întreg pământul. Cuvintele „cântecului despre desfrânată” sună în felul următor: „Ia harfa și străbate cetatea, desfrânată dată uitării; cântă bine cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine” (Isaia 23:16). Acest cântec nu este cântat spre preamărirea numelui lui Iehova, ci pentru scopul contrar. „Harfa și alăuta, timpana, flautul și vinul le înveselesc ospetele; dar nu iau seamă la lucrarea Domnului, și nu văd lucrul mâinilor Lui” (Isaia 5:12).

13. Desfrânata este o „femeie de stradă” și ea se arată în haina cea mai atrăgătoare, se fardează și merge să-și facă afacerile. Ea se servește cu aceeași ocazie de o „alăută” sau „harfă”, adică de un instrument, care prin sunetele sale plăcute să ademnească

scă pe probabili amanți, și anume atât pe clienții ei vechi precum și nerozi noi: ca Statele Unite și politicienii profesioniști care o conduc. Ea adaugă farmecelor sale ce numai poate și își întrebuințează toată arta de a seduce și produce o atmosferă fascinantă prin muzică fermecătoare. Harfa menționată în profeție reprezintă eclipamentul sau instrumentul desfrânatei celei bătrâne prin care voiește să întărească și să facă cu mult efect tipetele sau minciunile sale religioase, pentruca să poată prinde pe alții în cursa sa și să-i poată aduce sub stăpânirea sa. Astfel de instrumente sunt în antitip între altele Iezuitii, Fasciști, Naziști, fiasco-ul „anul sfânt”: Holy Name Society (Societatea numelui sfânt), Acțiunea catolică (Cavalerii lui Columb), școlile anti-comuniste, presa catolică, Național Catholic Welfare Conference (Conferința catolică națională de bunăstare), Legion of Decency (Legiunea de bunăcuviință), controlul filmelor prin cenzura de filme, patriotismul fățarnic care este arătat prin silirea de a saluta steagul, ridicarea de monumente și statui pe cheltuiala celor religioși și alte întreprinderi asemănătoare, prin care ea își „prezintă cu fală mărunțișurile” și pungăște și înșeală pe poporul lesne crezător, sperând că va face să înainteze cauza sa și va ajunge scopul ei mare, și anume stăpânirea asupra națiunilor pământului prin dictatori. Dela războiul mondial încoace desfrânata cea bătrână s'a păunit înaintea ponoarelor pământului din zi în zi mai îngâmfată, mai batjocoritoare și mai arogantă.

14. Desfrânata, aceasta este organizațiunea romano-catolică, se plimbă în sus și în jos pe pământ cu instrumentele sale de muzică sub conducerea Diavolului, și este plină de dușmănie împotriva urmașilor credincioși ai lui Christos Isus, care cântă acum lauda lui Iehova și a Regelui său. Desfrânata se străduiește din toate puterile să distrugă tot ce vestește adevărul pe care l-a scris Dumnezeu în Cuvântul său. În contrast izbitor cu purtarea desfrânatei, Iehova descrie pe martorii săi credincioși la Domnul în următoarea limbă simbolică minunată: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruatorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice Drepte și adevărate sunt căile Tale, Impărate al Neamurilor!” (Apocalips 15:2, 3).

15. Cântarea spre lauda Celui Prea Înalt vestește că împărăția lui este singura speranță a lumii, și că Christos va domni acum în dreptate și va stârpi toată fățarnicia și nelegiuirea; și această cântare neli-niștește pe desfrânata cea bătrână în gradul cel mai înalt și ea lovește coardele harfei sale cu toată puterea și energia ei și-și întrebuințează toată puterea și influența spre a curăți din cale pe cântăreții Domnului. Persecuțiunea martorilor lui Iehova din partea ei în fiecare țară dovedește în mod convingător că această susținere este adevărată. Faptele cunoscute de toată lumea care se întâmplă astăzi se potrivesc exact cu profeția, și aceasta arată că prezentul dela sfârșitul războiului mondial încoace este timpul când desfrânata cea bătrână își întrebuințează toate „farme-

cele de desfrânată” spre a supune stăpânirii sale statele și pe popor și să stăpânească spre a-și satisface ambițiunea egoistă și infamă.

16. Unde merge ea ca să cânte cântecul de desfrânată? Profetia răspunde: „Străbate cetatea, desfrânată dată uitării”. Ea a posedat olinioară putere lumescă; dar după aceea a fost dată uitării în decursul timpului când banda de politicieni a găsit de bine să nu mai ieie în seamă pe muierea bătrână; dar după războiul mondial are loc o schimbare, și după cum eugetă ea a sosit timpul potrivit pentru ea ca să meargă și să strângă laolaltă pe vechii ei amanți și câțiva noi prin aceea că face ochi dulci și astfel ademenește pe desfrânați ca să se întoarcă la ea. În care „cetate” se păunește ea în felul acesta? Nu între poporul credincios al lui Dumnezeu, nu în templul Sionului, ci ca umblă repede și cu pași mărunți în „cetatea” care este desemnată în mod simbolic ca „creștinătatea”, și anume națiunile care se leagă bucuros în mod indirect cu numele lui Christos din motive comerciale. Aceasta este cetatea „celor zece împărați”. Ca „femeie de stradă” experimentata adulteră bătrână intră în vorbă cu fiecare împărat sau cu fiecare putere stăpânitoare a națiunilor și le cântă cântecul ei, adică ea le dă o reprezentațiune prin care speră să încante pe împărați. Dela sfârșitul războiului mondial desfrânata Ierarhia romano-catolică, s'a expus privirilor, se îmbracă în hainele ei ciudate foarte caracteristice pentru ea și apare cu fața sulemenită și cu vorbiri măgulitoare, făcând multe cheltuieli pe care le acopere cu banii pe care i-a încasat dela „poporul catolic”, și astfel urmărește campania ei de ademenire și seducere. Ea o numește „Acțiunea catolică”. Ar putea fi numită și „Acțiunea vizibilă a Diavolului”. Rabinii evrei și așa zisa preoțime „protestantă” cad fără multă vorbă în bratele desfrânatei celei bătrâne, primesc dela ea câteva instrucțiuni, și după aceea joacă și ei un rol în reprezentațiune prin faptul că voiesc să facă pe politicieni și pe domnii comerțului să creadă că le este folositor să se lege cu organizațiunea religioasă.

17. Desfrânata cea bătrână a câștigat dela războiul mondial încoace putere deplină asupra Italiei și Germaniei, și în acele locuri din statele respective unde sulimanul și cuvintele ei seducătoare sunt fără efect, ea întrebuințează puterea armelor. Ea joacă rolul de persoană sinceră și zice în mod fățarnic că reprezintă pe Dumnezeu și pe Christos, pe marele Prinț al păcii; dar în acelaș timp organizează o revoltă împotriva guvernului spaniol din cauză că acest guvern a isgonit-o și a refuzat să cedeze seducerii sale. Preoții ei și alți subordonați în haine preoțești merg înarmați cu sabie și pușcă ca să măcelărească pe poporul spaniol și astfel să realizeze planul infam al desfrânatei de a dobândi domnia asupra acelei națiuni. Tocmai în timpul de acuma „desfrânata cea bătrână” își dă ifca de grandoare în Washington (D. C.) străduindu-se să stabilească relațiuni diplomatice între Statele Unite și Vatican și Washington-ul este cu totul beat de vinul desfrânării sale Statele Unite sunt încă tinere și nu sunt așa de deprinse cu desfrânata ca și celelalte națiuni, și de aceea națiunea aceasta este asemănată în mod potrivit în profeție cu un tânăr care devine experimentat în ale lumii prin

experiență. Adeseori se întâmplă că un tânăr naiv cedează influenței ademenitoare a unei desfrânate seducătoare care cântă cântece în piețele publice și se expun privirilor. Statele Unite aparțin după cât se pare clasei unor proști ca această.

18. Intrucât Iehova Dumnezeu a prevăzut stările din ziua de astăzi și activitatea organizațiilor religioase desfrânate, a făcut să se scrie de mult timp un proverb potrivit. Acesta se aplică astăzi și este următorul: „Am zărit printre cei neîncercați, am văzut printre tineri pe un băiat fără minte [Statele Unite]. Trecea pe uliță, la colțul ei, și a apucat pe calea care ducea spre locuința ei. Era în amurg seara, în noaptea neagră și întunecoasă. Și iată că, i-a alergat înainte o femeie îmbrăcată ca o desfrănată și cu inima șireată. Era bună de gură și fără astâmpăr: picioarele nu-i puteau sta acasă: când în uliță, când în piețe, pela toate colțurile stătea la pândă. Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat, și cu o față fără rușine i-a zis: Eram datoare cu o jertfă de mulțumire, azi mi-am împlinit juruințele. De aceea ți-am ieșit înainte, să te caut, și te-am și găsit. Mi-am împodobit patul cu învelitori, cu așternut de pânzeturi din Egipt; mi-am stropit așternutul cu smirnă, aloe și scortişoară. Vino, să ne îmbătăm de dragoste până dimineața, să ne deslătăm cu desmierdări! Căci bărbatul meu nu este găsit, a jertfit într-o călătorie lungă”. „Tot vorbindu-i, ea l-a ademenit, și l-a atras cu buzele ei ademenitoare. Deodată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care alcargă spre cursă, ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața”. „Casa ei este drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre locașurile morții” (Proverbele 7:7—19, 21—23, 27).

19. Ceda-vor Statele Unite lingușirilor desfrânatei? Așa se vede că va fi. „Desfrănată” cea bătrână își are instrumentele în tot locul în țară și ele lucrează zi și noapte la aceea ca să câștige stăpânirea peste Statele Unite și peste fiecare departament al guvernului, și politicienii cedează seducerilor ei, și mulți nerozi din popor care sunt ușor de înșelat se lasă de asemenea a fi scoși din minți și se supun. Fasciștii și Naziștii sunt unul și același lucru și sunt instrumente care sunt întrebuințate cu foarte mult efect de Ierarhia romano-catolică spre a câștiga stăpânirea asupra națiunilor. Tăria acestei organizații crește în Statele Unite din zi în zi. Poporul în general pare că dărmă și este indiferent față de primejdie. Desfrănată are supravegherea asupra industriei filmului spre a îndrepta cugetele poporului asupra unui lucru oarecare, numai nu asupra primejdiei care amenință pe națiune. Aceasta este într'adevăr o situație groznică. Este noapte și oamenii dorm. Intunec acopere pământul și o întunecime mare popoarele (Isaia 60:2). Organizațiile desfrânate și instrumentele lor sunt active în decursul tuturor orelor nopții.

20. „Desfrănată” cea bătrână cântă cântecul profetic, după cum este scris: „Cântă bine, cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine”. Ea face lucrul acesta spre a mări farmecele și puterea ei. Străduința ei are ca țintă să facă pe mulțimea de politicieni să creadă că ea nu este numai conducătoarea spirituală a lor, ci că ea trebuie să exerciteze și putere lumească și supremația peste toate organizațiile politice. Prin faptul că a

măgește pe politicieni să se lese seduși de lingușirile ei va face cu ei și prin ei afaceri și astfel va dobândi stăpânirea asupra poporului și va stăpâni ca o cotrafacere a lui Christos peste națiuni și în cele din urmă asupra tuturor națiunilor „creștinătății”.

21. Campania agresivă a Ierarhiei romano-catolice în timpul prezent este numită de această organizație „acțiunea catolică”, și arată peste orice îndoială că desfrănată cea bătrână privește timpul de astăzi ca ocazia de a câștiga stăpânire lumească peste națiunile pământului. Ea guită prin urmare cântecele ei, firește cântări ale minciunii, căci ele aparțin comerțului ei, după cum a prezis Dumnezeu. Ea se fălește acum, după cum a prezis profetul Domnului: „Căci avem ca loc scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna”; nimic nu ne poate „birui” (Isaia 28:15). Cu fățarnicie vădită nerușinată atrage ea atențiunea asupra pretinsei sale puteri atractive. Ascunzând faptele adevărate dinaintea oamenilor, face pe censoara legală a adevărului. Ea ordonă lui Federal Communications Commission (autorității Federației care controlează stațiunile de radio în Statele Unite) și de asemenea și proprietarilor și conducătorilor de stațiuni de radio ce să transmită prin radio și ce nu. Ea zice poporului ce să audă sau să citească și ce nu. Ea dictează corpurilor legiuitoare, judecătorilor dela tribunale și altor funcționari politici ai țării. Ea merge în fruntea apărătorilor salutului cu sila a steagului care este contrar Constituției. Ea joacă rolul de mare patriotă și insistă ca învățătorii de școală să depună jurământ la ceea ce mai înainte nimeni nu s'a cugetat în America, „și înțelege prin comedia ei să facă pe puterile legiuitoare și judecătorești să-și deie silința să o sprijinească. Deși ea sustine că este patriotă, este de fapt o trădătoare a fiecărei țări de sub soare. Ea depune guvernelor jurăminte de credință cu rezerva de a le călca în cărând. Ea joacă rolul de păzitoare a poporului spre a păzi stări sociale curate, dar în ascuns și îndărătul culiselor face tot felul de necurății. Printre instrumentele sale se află și oameni extrem de egoiști numiți „jidani”, care, umblând numai după câștig personal, stau de bunăvoie în serviciul Ierarhiei și devin bucurii asociații ei la ceva planuri necoste. Organizațiunea catolică stăpânește în realitate industria filmului și încearcă la fiecare ocazie să laude în film și în jurnalul cinematografic meritele Ierarhiei romano-catolice. Ea țipă în gura mare vorbind de primejdia comunistă, și ea face aceasta spre a îndepărta atențiunea poporului dela corupțiunea sa proprie și pentru a se aduce în situația de a exploata poporul și de a împinge pe instrumentele sale în pozițiuni de putere. Instrumentele și cântecele ei par a nu avea sfârșit, și astfel cântă ea în împlinirea profecției multe cântece, și găgăutele politice care stau cu gura căscată sunt atrase direct în cursa ei. Profecția se împlinește acum repede (Urmare).

Intrebări pentru studiu

Alin. 1. Arată ce se înțelege sub numirea profetică 'ziua lui Iehova'. Ce marchează începutul împlinirii lui Isaia 23:15?

Alin. 2, 3. Arată cine este Tirul modern. Ce este scopul său? Cum și când a fost „dat uitării”? Ce se poate vedea cu ocazia comparării cuvintelor versetului al cincisprezecelea cu cele din versetul al șaptesprezecelea?

Alin. 4—7. Compară profecția lui Isata cu cea a lui Ieremia despre cei „șaptezeci de ani” și „pustiirea care marchează sfârșitul acelui timp.

Alin. 8, 9. Relatează fapte care arată când și cum a fost dată uitării „curva”.

Alin. 10. Aplică următoarea expresiune profetică din versetul 13: „Cât ține viața unui împărat”.

Alin. 11, 12. Ce este „cântecul despre curvă”? Când și de cine este cântat și cu ce efect?

Alin. 13. Cum și înaintea cui și-a cântat „curva” „cântecul” și în ce scop?

Alin. 14. Compară purtarea „curvei” cu atitudinea martorilor credincioși ai lui Iehova.

Alin. 15. Arată motivul pentru ce combate și persecută „curva” pe martorii lui Iehova.

Alin. 16. Descrie umbletul ei în cetate și reprezentațiunea pe care o dă acolo.

Alin. 17—19. Indică rezultatul fășărniceii și duplicității sale și arată ce scop urmărește și speră că va atinge ea cu aceasta în timpul prezent. Explică cum imbată de cap pe popor, în timp ce ea lucrează în scopul ca să aducă pe națiuni sub puterea sa.

Alin. 20, 21. De ce fel este cântecul ei? Care sunt unele dintre tacticile și instrumentele întrebuițate de ea spre a-și realiza scopurile egoiste?

(Urmare).

CUPRINSUL REVISTEI „VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA” PE ANUL 1937.

No. 1 IANUARIE

Obadia (partea II-a)	3
Obadia (partea III-a)	11

No. 1 a IANUARIE

Obadia (partea III-a, continuare)	17
Obadia (partea IV-a)	22

No. 2 FEBRUARIE

Strângerea mulțimii mari de oameni (partea I-a)	35
Strângerea mulțimii mari de oameni (partea II-a)	44

No. 3 MARTIE

Strângerea mulțimii mari de oameni (partea II-a, continuare)	51
Strângerea mulțimii mari de oameni (partea III-a)	56
Strângerea mulțimii mari de oameni (partea IV-a)	64

No. 4 APRILIE

Strângerea mulțimii mari de oameni (partea IV-a, continuare)	67
Lucru	78

No. 5 MAI

Lucru (continuare)	83
Maleahi (partea I-a)	90

No. 6 IUNIE

Maleahi (partea I-a, continuare)	90
Maleahi (partea II-a)	103

No. 7 IULIE

Maleahi (partea II-a, continuare)	115
Maleahi (partea III-a)	115
Maleahi (partea IV-a)	126

No. 8 AUGUST

Maleahi (partea IV-a, continuare)	131
Maleahi (partea V-a)	136
Scrisori în chestia servului rău	145

No. 9 SEPTEMBRIE

Maleahi (partea V-a, continuare)	151
Maleahi (partea VI-a)	153
Ingrijirile lui Iehova (partea I-a)	163

No. 10 OCTOMBRIE

Ingrijirile lui Iehova (partea I-a, continuare)	167
Ingrijirile lui Iehova (partea II-a)	174

No. 11 NOEMBRIE

Ingrijirile lui Iehova (partea II-a, continuare)	183
Ingrijirile lui Iehova (partea III-a)	185
Ingrijirile lui Iehova (partea IV-a)	195

No. 12 DECEMBRIE

Ingrijirile lui Iehova (partea IV-a, continuare)	199
„Cântec despre desfrânată” (partea I-a)	206
„Cântec despre desfrânată” (partea II-a)	215
„Cântec despre desfrânată” (partea III-a)	223